

Ίπταμενο

7

ΒΕΛΟΣ

Η ΚΙΡΗ, Ο ΣΙΑΜ
ΚΑΙ...ΤΟ ΓΟΥΓΡΟΥΝΑΚΙ

ΙΩΑΝ

Κυνήγι θανάτου

TO ΤΙ έπαικολούθησε είναι
άδύνατον νὰ περιγραφῆ.

Στὴν ἀρχὴ οἱ τρομεροὶ ἐ-
κεῖνοι! ίερεῖς τῶν "Ινκας" τὰ
χάνουν καὶ δπισθοχωροῦν κα
τατρομαγμένοι, μὴ μπορών-
τας νὰ καταλάβουν τὶ ἀκρι-
βῶς γίνεται.

'Ο Πέτρος ἀντλαμβάνεται
πὼς αὐτὴ εἶναι μοναδικὴ εὐ-
καρία, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ
νὰ σώσῃ ἔκεινη τὴ δύστυγη,
κεπέλλα, ποὺ βρίσκεται ἀκό-
μα ἐπάνω στὸ ἵκριώμα καὶ
ποὺ ἔχει γλυτώσει ώς ἐκ θαύ-
ματος τὸν θάνατο. (*)

'Αποφασιστικὸς καὶ γεν-
ναιοὶ ὅπως πάντα, κινεῖται,
μ' ὅλη τὴ δύναμι: τῶν ποδιῶν

(*) Διάβαστε τὸ προηγούμενο τεῦ
χος: «Τὸ ιυστήριο τῶν "Ινκας".»

του πρὸς τὸ μέρος της.

Σ' ἐλάχιστα δευτερόλεπτα
ἔχει φτάσει κοντά της.

Πηδάει ἐπάνω στὸ ἱκρίωμα
καὶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκα-
λιά του.

Ταυτόχρονα ὅμως μὲν τὸν
Πέτρο, ἔχει εξεινήσει κι' ὁ
Σάμη, ποὺ βγάζει κι' ἔνα τρο-
μερὸ οὐρλιαχτό, σὰν νὰ τὸν
σφάξουν.

Τὸ κωμικὸ ἀγόρι! ποὺ πά-
νω στὴ σαστισμάρα του καὶ
μὴ ἔχοντας τὶ ἄλλο νὰ κάνῃ
γιὰ νὰ σώσῃ ὅπὸ τὸν πέλεκυ
ποὺ δημίου τὴν ἄμοιρη μικρή,
τοῦ ἔξακοντισε τὸ παγούρι μὲ
τὸ γάλας κι' ἔκεινον εἶχε πέσει
κάτω, βλέποντας τώρα τὸ
«λευκὸ ύγρὸ τῆς ζωῆς» νὰ
χύνεται στὶς πλάκες, ρίχνεται
πρὸς τὸ μέρος του σὰν τί-
γρης, μ' ὅλη του τὴ γρηγο-
ράδα, προσπαθώντας ὅπελπι
σμένα νὰ γλυτώσῃ ὅσο τὸ δυ-
νατὸν περισσότερο ὅπὸ τὸ πε-
ριεχόμενό του.

Καὶ πραγματικά, ὅταν κα-
ταφέρνῃ καὶ τὸ παίρνη στὰ
χέρια του, δὲν ἔχει ἀδειάσει
ἄκομα οὔτε τὸ μισό.

Ἄλλὰ καὶ οἱ φοβεροὶ αἴμο-
βόροι ιερεῖς, μὲ τὶς ἀπαίσιες
μάσκες στὰ κεφάλια, βλέ-
πουν τὴν ἴδια στιγμὴ πῶς ἔ-
χουν νὰ κάνουν μονάχα μὲ
δυὸ παιδιά.

“Ολος ὁ ἀρχικός τους φό-
βος φτερωμαγίζει μονομιᾶς.

Λυσσούν ὅπὸ μανία γιὰ
τὴν αὐθόδεια καὶ τὴν ιερουσ-
λία ἔκεινη καὶ μὲ τρομακτικὰ
οὐρλιαχτά, ρίχνονται ἐναντίον
τους γιὰ νὰ τοὺς συλλάβουν.

Ο πρῶτος ἔχει φτάσει κιό

λας πάνω ὅπὸ τὸν Σάμ καὶ
σκύβει γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀ-
πὸ τὸν λαιμὸ ἀλλὰ ταυτόχρο-
να τὸ ξανθὸ ἀγόρι ἔχει τινα-
χτῆ ὄρθιο φέρνοντας κάθετο
τὸ παγούρι του, γιὰ νὰ πάψῃ
νὰ χύνεται ὅπὸ μέσα τὸ γά-
λα.

Μὲ τὸ τίναγμα αὐτό, χτυ-
πάει μὲς στὰ μούτρα τὸν ιε-
ρέα ποὺ ἔχει σκύψει ὅπὸ πά-
νω του καὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ
εἶναι τόσο ὄπότομο καὶ δυ-
νατό, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν
προσφυλάξῃ ἢ δερμάτινη μά-
στικα ποὺ τοῦ καλύπτει τὸ
πρόσωπο.

Τινάζεται ἀνάσκελα μ' ἔνα
φωβερὸ μουγγρητὸ ἐνῷ τὸ στό
μα του ἔχει γεμίσει αἷματα
κοί... δόντια.

Κι' ὁ Σάμ ὅμως στριφογυ-
ρίζει στὴ θέσι του ζαλισμέ-
νος, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ὑπόλοι
ποι ιερεῖς ρίχνονται ἐναντίον
του μὲ καινούργιους ἀλαλα-
γμούς.

‘Ο Πέτρος εύτυχῶς τὸν βλέ-
πει καὶ καθὼς ἔχει πάρει τὴν
κοπέλλα στὴν ἀγκαλιά του,
ἀπλώνει τὸ χέρι κι' ἀρπάζον-
τας τὸν Σάμ, τὸν τραβάει κι'
ἔκεινον μαζί του.

— Γρήγορα!, γρυλλίζει.

Μὰ τὸ «γοήγορα» εἶναι μό-
νο μιὰ κουβέντω.

Οι ιερεῖς βοϊσκονται πιὰ
μόνο λίγα βήματα μακριά
τους.

Ο Πέτρος καταλαβαίνει,
πῶς μὲ τὸ κορίτσι στὴν ἀγ-
καλιά του, δὲν εἶναι εὔκολο
νὰ εξεφύγῃ τρέχοντας.

Τὸ μυαλό του δουλεύει καὶ
πάλι γούγορα σὰν ἀστραπή,

διπος πάντοτε στις δύσκολες στιγμές.

Τὰ μάτια του πεφτουν πάνω σ' ενα τίανυψηλο ξύλινο τοτέμ, τῆς φοβερῆς Θεότητας τοῦ αἵματος, που στέκεται πλάι στὸ ίκρωμα.

Στὴ στιγμὴ σκύβει, ἀφήνει κάτω τὴν κοπέλλα καὶ ὄρμώντως σ' αὐτό, τὸ σπρώχνει μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Κι' ἔχει τρομερὴ δύναμι τὸ ἀτρόμητο Ἐλληνόπουλο.

Τὸ πελώριο ξύλινο εἴδωλο, γέρνει καὶ πέφτει ἐπάνω στοὺς ἐπιτθεμένους ἵερεις.

Καινούργιες ἀνατριχιαστὶ κὲς κραυγὲς γεμίζουν τὸν ναό.

Διού - τρία κεφάλια σπάζουν καὶ ὅσοι καταφέρνουν νὰ γλυτώσουν, πηδάνε πρὸς τὰ πίσω τρομοκρατημένοι.

‘Ο Πέτρος δὲν θέλει νὰ χάσῃ αὐτὸν τὸν καιρὸ που κέρδισε.

Παίρνει ἀμέσως πάλι τὸ δύστυχο κορίτσι στὴν ἀγκαλιά του καὶ τρέχοντας ρίχνεται πρὸς τὴν έξοδο.

‘Ο Σάμι ἔχει φτάσει κιόλας ἑκεὶ πέρα, ἀπὸ τὸ τράβηγμα που τοῦ εἶχε κάνει ὁ φίλος του.

Μέσα στὴ ζαλάδα του ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ ἀντιληφθῇ τίποτ' ἄλλο καὶ στέκεται ἔκει στὴν έίσοδο τοῦ ναοῦ καὶ στριφογυρίζει σὰν παλαιός, προσπαθώντας νὰ διακρινῃ ποῦ βρίσκεται τὸ ‘Ἐλληνόπουλο.

‘Ο Πέτρος περνάει δίπλα που καὶ τὸν τραβάει καὶ πάλι ἀπὸ τὸ χέρι.

— Γρήγορα, Σάμ!, ξεφωνίζει.

— Ναι, Πήτ! Γρήγορα!, φελλίζει ἔκεινος χαζά. Πολὺ γρήγορα γυρίζει ὅλος ὁ κόσμος ὀλόγυρά μου! Μοῦ φαίνεται σὰν νὰ βρίσκωμαι πάνω σὲ καμμιὰ πλάκα γραμμοφώνου... μόνο ποὺ δὲν ἀκούω τὸ τραγούδι!

— Τρέξε γιατὶ θ' ἀκούσης φαλμαδίες, ὅταν θὰ μᾶς βροῦν σφαγμένους σὰν κοτόπουλα, πάνω στὸ «Βέλος», ποὺ φωνάζει ὁ φίλος του κι' αὐτὰ τὰ λόγια κρύβουν τόσο ζεκάθαρη ἀπειλή, ποὺ μισή ἀπὸ τὴ ζαλάδα τοῦ Σάμ περνάει καὶ τὸ ξανθὸ ὄγόρι ἀρχίζει νὰ τρέχῃ κοντά στὸν φίλο του.

‘Αλλὰ ἡ ἀπόστασι ποὺ ἔχουν κερδίσει ἀπὸ τοὺς ἵερεις, καθὼς δὲ Πέτρος πέταξε πάνω στὰ κεφάλια τους τὸ ξύλινο τοτέμ, δὲν εἶναι καὶ τόσο μεγάλη.

Αὐτὸι οἱ τελευταῖοι ἔχουν κιόλας ὄρμήσει ἔξω ἀπὸ τὸν ναό καὶ ρίχνονται μὲν ἀσυγκράτητη μανία πρὸς τὸ μέρος τους, κρατώντας κάτι πελώρια καὶ παράξενα μαχαίρια.

Καὶ, ὅπως τὸ ‘Ἐλληνόπουλο κρατάει καὶ τὸ κορίτσι στὴν ἀγκαλιά του, ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει μικράίνει.

Κι' ὁ κάμπος ἀπλώνεται ἀπέραντος κι' ὀλοϊστιος μπροστά τους καὶ δὲν ὑπάρχει που θενά μέρος γιὰ νὰ κρυφτοῦν.

Ξαφνικά, ὁ Σάμ κοντοστέκεται.

— “Ει, Πήτ!, μουρμουρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια του,

— Τί τρέχει;

— Έσυ κάνεις έτσι;

‘Ο Πέτρος άναγκάζεται νά
σταθή καὶ τὸν τραβάει καὶ
πάλι ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πώς κάνω, Σάμη; λέει
ἀνυπόμονα. “Έλα γρήγορα!
Τρελλάθηκες καὶ σταματᾶς;
Τρέξε!

‘Ο Σάμη άναστηκώνει τοὺς,
ῶμους μὲν ὀπογοήτευσι.

— Μοῦ φάνηκε πῶς... χλι-
μίντριζες, Πήτη! τοῦ κάνει μὲ
ἡλίθιο ύφος, γιατὶ ὄκόμα δὲν
ἔχει συνέλθει τελείως ἀπὸ τὴ
ζαλάδα του.

— Χλι... μίντριζαι; μουρ-
μουρίζει τὸ ‘Ελληνόπουλο καὶ
κοντοστέκεται: ἔκεινο αὐτὴ τὴ
φορά.

Τὰ μάτια του λάμπουν.
Κυττάζει ὅλόγυρα γεμάτος
ἐλπίδα.

Οἱ ιερεῖς ποὺ τοὺς βλέπουν
πῶς ἔχουν σταθῆ, δρμοῦν ἐ-
ναντίον τους μὲ θριαμβευτι-
κὲς κραυγές, κραδαίνοντας τὰ
φοβερὰ μαχαιρία τους.

— Ἀπὸ δῶ, Σάμη!, μουγ-
γρίζει ὁ Πέτρος. ‘Εκεῖ πέρα,
πού εἶναι ἔκεινα τὰ πανύψη-
λα χορτάρια!

— Μπράβο! “Έχεις δί-
κιο! Ποὺ τὸ σκέφθηκες; λέει
ὁ Σάμη μὲ θαυμασμό. Πρέπει
νὰ πάμε σὲ τόπο... χλοερὸ ἀ-
φοῦ πρόκειται νὰ μᾶς σφά-
ξουν!

‘Άλλα τὸ ‘Ελληνόπουλο,
δὲν ᔾχει καμμιὰ διάθεσι νὰ

Χύνονται ἔξω ἀπὸ τὸν νᾶσο τοῦ αἵματος...

— Στραβομάρα! 'Ολόκληρη Αμερική! Πάνω μου βρήκες νὰ πέσης; καθήση νὰ τὸν σφάξουν.

‘Απλούστατα μέσσα σ’ ἔκεινη τὴν ἀπίστευτα πανύψηλη χλόη, ἔχει διακρίνει τὶς ράχες μερικῶν ἀλόγων ποὺ βόσκουν ἔγγονοιαστα καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ μέρος τους προῆλθε ἐκεῖνο τὸ χλιμίντρισμα που ἀκουσε ὁ Σάμυ.

Μὲ μερικὰ πηδόματα βρίσκονται κιόλας κοντά τους.

— ‘Αλόγατα!, τσιρίζει μ’ ἐνθουσιασμὸ ὁ Σάμυ Σάμσον ποὺ τὰ βλέπει ἔκεινη μόλις τὴ στιγμή. Ξέρεις ιππασία, Πήτ;

— Καὶ νὰ μὴν ἥξερα θὰ μάθαινα ὑπεχρεωτικὰ τώρα!, ἀποκρίνεται τὸ γενναῖο ἄγόρι, ἐνὼ τὰ μάτια του ἀστρά-

φουν. Γρήγορα Σάμ! ”Ασε τὰ λόγια.

Καὶ μ’ ἔνα καταπληκτικὸ, πήδημοι βρίσκεται στὴ ράχι ἐνὸς ἀλόγου, κρατώντας πάντα στὰ χέρια του καὶ τὴ χειροπόδαρα δεμένη κοπέλλα ποὺ ἔχουν σώσει ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ιερεῖς.

Τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια τοῦ Σάμ γίνονται μεγάλα σὰν πιάτα.

— Μπράβο!, φωνάζει κοινωνικοτεῖ. Οὔτε ὁ Τζών Γουέν δὲν τὰ καταφέρνει σὰν κι’ ἔσενα Πήτ!

Ἐκεῖνος χλωμιάζει ξαφνικά γιατὶ βλέπει πώς ἔνας ἀπὸ τοὺς ἴνδιανους ποὺ τρέχει γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους

συντρόφους του, ἔχει φτάσει: πάρα πολύ κοντά στὸν φίλο του καὶ χύνεται ἐναντίον του μὲ τὸ μαχαίρι ψωμένο.

— Απλώνει τὸ πέδι του καὶ σκουντάει βιωστικὰ τὸ Ἀμερικανόπουλο.

— Γρήγορα, πρὸς Θεοῦ!, φωνάζει. Τὶ κάθεσαι;

— Άλλα μὲ τὴν σκουντιά πέται χωρὶς νὰ τὸ θέλη τὸ παγύρι μὲ τὸ γάλα, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κωμικοῦ ἀγοροῦ.

— Πρόσεχε, ἀδελφέ μου Πήτ!, ψελλίζει αὐτὸς χλωμιάζοντας.

Καὶ χωρὶς νὰ δίνη δεκάρα γὰ τὸν ἵνδιάνο, σκύβει γεμάτος λαχτάρα νὰ σηκώσῃ τὸ πταγούρι.

Μιὰ κραυγὴ ἀγωνίας ξεφεύγει: ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Πέτρου καθὼς βλέπει τὸν αἰμοδόρο ιερέα νὰ βρίσκεται κιόλας πάνω ἀπὸ τὸν Σάμ, ἔτοιμος νὰ τὸν μαχαρώσῃ.

— Άλλα τὸ ἀπότομο σκύψιμο τοῦ φίλου του γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ πταγούρι μὲ τὸ γάλα, τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωῆ.

— Οἱ ἵνδιάνοις τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ κατέβαζε τὸ μαχαίρι του, σημαδεύοντας τὴν καρδιὰ τοῦ ἀγοροῦ, τὸν χάνει ἀπὸ μπρός του καὶ ὅπως σκοντάφτει μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχει, πάνω στὸ σῶμα του καὶ πτεῖνει μιὰ μεγαλόπρεπη τούμπα.

Κυλιεται ούρλιάζοντας σάν τσακάλι ἀνάμεσα στὰ χορτάρια.

— Στραβομάρα!, τοῦ φωνάζει ὁ Σάμ. Κι' εἶναι γεμάτα λάσπες, τὰ βρωμοπόδαρά σου! Όλόκληρη Ἀμερικὴ —

ἀπόνω μου βρῆκες νὰ πεσῆς; — Σάμ! "Ελα!, γρυλλίζει μὲ κομμένη ἀνάσα ὁ Πέτρος.

Καὶ τὸ ξανθὸ ὄγόρι ἀποφάσίζει νὰ τὸν ἀκούσῃ ἐπὶ τέλους καὶ μὲ ἔναν πῆμο, βρίσκεται πάνω στὴ ράχι ἐνὸς ἀλόγου καὶ ξεκινοῦν κι' οἱ δυο μαζὶ μὲ γοργὸ καλπασμό.

Εἶναι καρός, γιατὶ ὅλοι οἱ ιερεῖς τῶν "Ινκας ἔχουν φτάσει πιὰ πολὺ κοντά.

Βλέποντάς τους νὰ ξεφεύγουν, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πτετοῦν τὰ μαχαίρια τους, που περνοῦν σφυρίζοντας πλάϊ ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δυὸ ὄγοριών.

Εύτυχῶς ὅμως ἔκεινα τὰ παινύψηλα χόρτα, τοὺς κρύσουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἔχθρῶν τους, ποὺ δὲν εἶναι εὔκολο νὰ τοὺς σημαδέψουν κι' ἔτσι τελικά, ὅλα τὰ μαχαίρια ὀστοχοῦν.

— Άλλα ἀκόμα δὲν ἔχουν γλυτώσει.

Οἱ λυσσασμένοι ιερεῖς δὲν παραδέχονται ν' ἀφήσουν νὰ τοὺς ξεφύγουν τόσο εύκολα, ἔκεινα τὰ δυὸ ὄγρια, μαζὶ μὲ τὴν αἰχμάλωτη τους.

Καθαλάνε κι' αὐτοὶ τὰ ὑπόλοιπα ἄλογα, ποὺ βόσκουν στὸ ἴδιο μέρος καὶ ρίχνονται ξοπίσω τους.

Περιποκλωμένοι

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ἔκεινα εἶναι χωρὶς σέλλες, γιατὶ οἱ ἵνδιάνοι πάντοτε ἔτσι ἵππευσαν καὶ

γιὰ πολλὲς ἔκατοντάδες χρό-
νια ἀργότερα.

Ωστόσο οἱ δυὸς νεαροὶ σύν-
τροφοὶ ἀναδεικνύονται ὑπέρο-
χοι καθαλλάρηδες.

Ο Πέτρος ἔχει σφιγμένο
στὸ στήθος του τὸ δεμένο κο-
ριτσάκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρα-
τάει γερὰ τὴ χαίτη τοῦ ἀλό-
γου, σκυμμένος στὸν λαϊμό¹
του.

Οσο γιὰ τὸν Σάμι κι' αὐ-
τὸς μόνο μὲ τὸ ἔνα χέρι κρα-
τιέται ἀπὸ τὴ χαίτη τοῦ δι-
κοῦ των ζώου, γιατὶ τὸ ἄλλο
βρίσκεται στὸ παγούσιο του,
ποὺ ἀκόμα δὲν ἔχει βρῆι εύ-
καιρία νὰ σταματήσῃ νὰ τὸ
κρεμάσῃ στὴ ζώη του.

Προτιμάει νὰ τὸν μαχαιρώ-
σουν, παρὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ
τοῦ πέσῃ καὶ νὰ χαθῇ.

Ωστόσο οἱ αἵμοδόροι ιε-
ρεῖς, ἔξακολουθοίν καὶ κατα-
φέρνουν πάντα νὰ βρίσκωνται
πίσω τους, στὴν ἴδιαν ἀπόστα-
σι, μ' ὅλο ποὺ τὰ δυὸς παιδιά
στρίβουν καὶ ἔαναστοίθουν μέ-
σα στὰ πυκνὰ χόρτα, προ-
σπαθώντας νὰ κάνουν τοὺς
διώκτες τους νὰ τοὺς χάσουν.

Μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό περινοῦν
τὴν πεδιάδα καὶ στὸ τέλος τὰ
χόρτα ἀρχίζουν ν' ἀραιώνουν
καὶ νὰ χαμηλώνουν.

Τώρα πιὰ δὲν ἔχουν καμ-
μιὰ εὐκαιρία νὰ κρυφτοῦν ἔ-
στω καὶ γιὰ λίγο ἀπὸ τοὺς
ἰνδιάνους.

Οι τελευταῖοι οἱ αὐτοί, φαί-
νεται πῶς περίμεναν νὰ φτά-
σουν ὡς τὴν ἄκρη τῆς κοι-
λάδας γιὰ νὰ κάνουν τὴν ἀ-
ποφασιστική τους ἐπίθεσι.

Οι κοσμές τους γίνονται

ξαφν καὶ πολὺ πιὸ λυσσασμέ-
νες κι' αὐτὸ τὸ κάνουν γιὰ νὰ
ἀναγκάσουν τ' ἄλογά τους νὰ
τρέξουν περισσότερο.

Ἐκεῖνος ποὺ μένει τίσω σι-
γά - σιγὰ ἀπὸ τοὺς δυὸς συν-
τρόφους, εἶναι ὁ Πέτρος.

Όπως τὸ ἄλογο ποὺ ἵπ-
πευε εἶναι ξεσέλωτο καὶ τὸ
κορίτσι ποὺ κοστάει στὰ χέ-
ρια του, δεμένο, δυσκολεύε-
ται πάρα πολὺ καὶ κάθε τόσο
κινδυνεύει νὰ ἔρθῃ κάτω.

Ο Σάμι θὰ μπορεύσει νὰ
βρίσκεται κιόλας πελὺ μα-
κουά του ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει
καὶ βρίσκεται πάντοτε δί-
πλα του, μὴ θέλοντας νὰ ἀφῆ-
ση μόνον τὸν φίλο του.

Τὸ «Ελληνόπουλο τὸν βλέ-
πει στὸ τέλος καὶ τὸ καταλα-
βαῖνει.

— Φύγε, Σάμι!, φωνάζει
μ' ἀπελπισία. Φύγε νὰ σωθῆς
τουλάχιστον ἐσύ! ² Ενας ἀπὸ
τοὺς δυὸς μας πρέπει νὰ γυρί-
ση διπώδηποτε κοντά στὸ
«Βέλος»...

— Ή καὶ οἱ δυό μας ἡ κα-
νένας!, τσιρίζει ὁ Σάμι. Μὴ
φαβάσται! Πήτ! Θὰ τοὺς ξε-
φύγωμε!

Αὐτὴ ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ξαν-
θοῦ ἀγοριοῦ, δὲν εἶναι ἐντε-
λῶς ἀτίστιμη.

Τὸ ἔναφος ἀρχίζει ν' ἀνη-
φορίζῃ λίγο - λίγο.

Βρίσκονται κιόλας στὴν
πλαγιὰ ἐνὸς ψηλού καὶ ἀπό-
κρυψον λόφου, ποὺ ἀπὸ τὴν
ἄγριότητα τοῦ ἔδαφους του,
φαίνεται πῶς θάναι γεμάτος
μὲ βαθειὰ χαντάκια καὶ χαρά
δρες.

— Αν προλάβουν νὰ φτάσουν

ψηλότερα, ἵσως καταφέρουν νὰ τρυπώσουν σὲ κάποια ἀπὸ τις τρύπες τῶν βράχων καὶ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς.

Ἄλλα κι' αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι φαίνεται νάχουν πεισμάτωσει τρομερά.

Φαίνονται ἀποφασισμένοι νὰ κυκλώσουν ὅπωσδήποτε τὰ δυὸ ἀγόρια, πρὶν φτάσουν στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου.

Εἶναι καμμὰς εἰκοσαριὰ ὅλοι - ὅλοι: καὶ ξαφνικὰ χωρίζοντα σὲ τρεῖς ὁμάδες καὶ παίριουν ίστάριθμες διαφορετικὲς κατευθύνσεις.

Τώρα ὁ Πέτρος κι' ὁ Σάμ μὲ τὸ ἐλάχιστο στρίψιμό τους δεξιὰ ἢ ἀριστερά, πλησιάζουν

ἀναγκαστικὰ πρὸς τὸ μέρος κάποιας ἀπ' αὐτὲς τὶς τρεῖς ὁμάδες κι' οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προχωροῦν ὅλοϊσια, γιατὶ τὸ ἔδαφος εἶναι γεμάτο ἀνωμαλίες, ποὺ ὅσο πάνε γίνονται καὶ περισσότερες.

Γιὰ λίγο ἀκόμα συνεχίζουν νὰ καλπάζουν μ' ἀπελπισία, ἀν καὶ βλέπουν πώς δὲν μποροῦν πιὰ νὰ κάνουν τίποτα γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ο κλοιός στενεύει ὄλοινα γύρω τους.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς ὁμάδες τῶν διωκτῶν τους, ἔχει μπῆ κῆδη μπροστά τους, πρὸς τὸ ἀριστερά.

Κι' ὅπως τὰ δυὸ ἀγόρια ἀναγκάζονται νὰ στρίψουν δε-

Συνεχίζουν μ' ἀπελπισία νὰ καλπάζουν....

— 'Η 'Οδύσεια, Πήτ!

Ξιὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουν,
βρίσκονται μπροστά στὴ δεύ-
τερη ὁμάδα, ποὺ ἔρχεται ἀ-
πὸ κεῖ.

Μὲ μᾶ ὑστατὴ προσπά-
θεια ρίχνονται πρὸς τὸ κέντρο
ποὺ εἶναι ἀνάμεσσα σ' αὐτὲς
τὶς δυὸ ὁμάδες.

Πίσω τους ἀκοῦν τοὺς ἄ-
γριους ἀλαλαγμοὺς τῶν Ἱε-
ρέων τῆς τρίτης, ποὺ ἔρχον-
ται ἀκάθεκτοι ἀπ' αὐτὴ τὴν
πλευρά.

‘Ο Πέτρος κι’ ὁ Σάμ νοιώ-
θουν ξαφνικὰ ὅτι τὸ ἔδαιφος
ἔχει ἀρχίσει νὰ κατηφορίζῃ,
μπροστά τους.

Μιὰ ἀστραπὴ παράξενης
ἐλπίδας φωτίζει τὸ βλέμμα

τοῦ Ἐλληνόπουλου.

Κάτι ἀγρούθαμνοι φρά-
ζουν τὴ θέα πρὸς τὸ μέρος
ποὺ πηγαίνουν ἀλλὰ ὁ κατή-
φορος συνεχίζεται.

Δεξιὰ κι’ ἀριστερά τους ὑ-
ψώνονται μαύροι βράχοι.

— Σάμ, νομίζω πῶς μπαί
νομε σὲ μᾶ χαράδρα καὶ τό-
τε... ἵσως νὰ σωθούμε!, φω-
νάζει ὁ Πέτρος.

Δέν προλαβαίνει νὰ τελειώ-
σῃ τὰ λόγια του καὶ οἱ θά-
μοι μπροστά τους ἀραιώ-
νουν.

Βλέπουν τότε πῶς πραγμα-
τικὰ βρίσκονται μέσσα στὸ
στόμιο μιὰς βαθειᾶς καὶ ἄ-
γριας χαράδρας, ποὺ τὴν κλεί-

νουν ἀπὸ τὶς δυὸ μεριές πανύψηλοι πέτρινοι τοῖχοι γεμάτοι σπηλιές, πρασινάδες καὶ κάκτους.

Στὸν βυθό της, κυλάει κὶ ἔνα δυνατὸ, ἀφρισμένο ρυάκι.

Καθὼς χύνονται μ' ὅση γρη γοράδα μποροῦν μέσα στὴ χαράδρα, ξεφεύγονταν δριστικὰ ἀπὸ τὶς δυὸ δύμάδες τῶν Ἰνδιάνων ποὺ τοὺς κυνηγούσαν ἀπὸ ἄριστερὰ καὶ δεξιά, προσπαθώντας νὰ τοὺς κυκλώσουν καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ἀντιλαμβάνεται πῶς οἱ Ἱερεῖς εἶχαν θελήσει ἀκριδῶς νὰ ἐνωθοῦν σ' ἑκεῖνο τὸ σημεῖο, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ φτάσουν στὴ χαράδρα.

Τώρα ποὺ βρέθηκαν ἔκει μέσα, ἔχουν ξανακερδίσει μονομιᾶς, ὅλο τὸ χαμένο ἔδαφος γιατὶ οἱ δυὸ ἔκεινες δύμάδες τῶν ἔχθρῶν τους, θάναι ἀναγκασμένες νὰ γυρίσουν πίσω, καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν τρίτη ποὺ δύως βρίσκεται ἀκόμα σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιά.

Κι' ἔκεινα ἔξακολουθοῦν νὰ καλπάζουν μὲ περισσότερο θάρρος.

Ήταν τόσο δραματικὴ ἡ θέσι τους, μερικὰ δευτερόλεπτα πιὸ πρὶν, ποὺ τώρα χωρὶς νὰ εἶναι εὔκολη καθόλου, ὁ Πέτρος κι' ὁ Σάμη πιστεύουν καὶ ὅλας πῶς ἔχουν σωθῆ.

Άλλὰ τὸ βάθος ἔκεινης τῆς χαράδρας εἶναι φοβερὰ ἀπότομο καὶ ἄγριο.

Σὲ λίγο δὲν μποροῦν πιὰ νὰ καλπάζουν.

Ύποχρέωνται νὰ βάζουν τ' ἄλογά τους νὰ πηδοῦν ἀπὸ

βράχο σὲ βράχο, πάνω ἀπὸ τὸ ἀφρισμένο κύμα τοῦ ρυακιοῦ καὶ τὰ βράχια ἐκεῖνα εἶναι γλυστερά, ὅσο κι' ὁ θάνατος ποὺ τοὺς περιμένει, ἃν οἱ ὅπλες τους ξεγλυστρήσουν κακμιὸς φορὰ καὶ τοὺς πετάξουν κάτω ἀπὸ τὴ ράχι τους.

Πίσω τους οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν Ἰνδιάνων, ἀντηχοῦν πάντοτε, ὅλο καὶ πιὸ διυνατοί, γιατὶ ἔδω μέσα στὴ χαράδρα ἀντιλαλοῦν καὶ καμπανίζουν χιλιάδες φορὲς πάνω στοὺς πέτρινους τοίχους, δημιουργώντας ἔνα σωστὸ πανδαιμόνιο.

— "Εβλεπε κάτι τέτοια στὸ σινεμά καὶ μοῦ φαινόντουσαν «μούσια»!, μουρμουρίζει ὁ Σάμη τρομαγμένος. Θαρρῶ πῶς οὔτε θὰ ξαναπάρω ἄλλη φορά, Πήτη, γιὰ νὰ ἴδω ἔργα μὲ Ἰνδιάνους! Νὰ μοῦ λείπῃ! Θὰ νομίζω ὅλον πῶς ἔρχονται πίσω μου αὐτοὶ οἱ μαντράχαλοι, ποὺ ἔχουν ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μᾶς κόψουν τὰ λαρύγγια!

— Σάμη! Πρὸς Θεοῦ! "Αφησε τὴ φλυαρία!, τοῦ λέει ὁ φίλος του γεμάτος ἀνησυχία. Δεν καταλαβαίνεις πῶς πρέπει νὰ προσέχης;

— "Ε; Προσέχω καὶ μιλώντας, Πήτη! Προσέχω μὲ τὰ μάτια καὶ μιλάω μὲ τὸ στόμα!

Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸ παίρνει ἀπόφασι: πῶς τὸ καλύπτερο εἶναι νὰ μὴ μιλάνη καθόλου στὸν ἀδιόρθωτο φίλο του.

Σωπαίνει λοιπὸν κι' ἔξακολουθοῦν πάντα νὰ προχωροῦν. Ή χαράδρα δὲν πηγαίνει

δλο στὰ ἵσια ἀλλὰ στρίβει κάθε τόσο δεξιὰ κι' ἀφίστερὰ καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ ρυακιοῦ ἔδω κι' ἐκεῖ, σχηματίζει μικροὺς καταρράκτες.

Πόση ὥρα περπατοῦν, παί ζοντας μὲ τὸ θάνατο σὲ κάθε τους βῆμα, οὗτε οἱ ἴδιοι δὲν ξέρουν.

Ξαφνικά, ἀντικρύζουν ἀπέναντί τους τὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας καὶ ἡ θέα της τοὺς γεμίζει ἐνθουσιασμό.

Καὶ τὴ φορὰ δύμως αὐτὴ δὲν προλαβαίνουν νὰ χαροῦν πολύ.

Ἄξαφνα ἀκούνε τὰ οὐρλιαχτὰ τῶν ίνδιάνων ιερέων, ν' ἀντηχοῦν σχεδὸν μὲς στ' αὐτιά τους.

Στρέφουν τρομαγμένοι κι' ἀντικρύζουν τοὺς αἰμοδόρους "Ινκας" νὰ βρίσκωνται μόλις μερικὰ μέτρα πίσω τους.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἔχουν κατέβει ἀπὸ τ' ἄλογά τους.

Ἐπιπόλητοι καὶ μὲ τὰ μαχαίρια στὰ χέρια πηδοῦν μὲ πολὺ μεγαλύτερη εύκολίᾳ σᾶν κατοίκια, ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, ἀπ' ὅτι τὸ δυὸ παιδιά, πάνω στὶς ράχεις τῶν ἀλόγων τους.

Καμμιὰ δεκαπενταρά: ἀπὸ διάτους ἔχουν φτάσει: τόσο πολὺ κοντά τους, ποὺ ὁ Πέτρος καταλαβαίνει μὲ μᾶλις μαστιά, πώς δὲν εἶναι δυνατόν, νὰ φτάσουν στὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας πρὶν ἀπὸ ἐκείνους.

'Ἀκόμα κι' ὁ Σάμ τὸ καταλαβαίνει τὴν ἴδια στιγμή.

— Πήτ! φιλαράκο μου! φωνάζει, κρίμα τὴ χαρά ποὺ πήραμε! Καὶ δὲν σκέπτομαι

τίποτ' ἄλλο, ἀπ' αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο κοριτσάκι! "Αν τὴν εἴχαμε ἀφῆσει νὰ τὴν ξεμπερδέψουν ἐκεῖ πέρα, τώρα πιὰ θάχαν τελειώσει ὅλα τὰ βάσανά της, ἐνῶ ἔτσι τώρα θὰ ξαναπάθῃ τὴν ἴδια λαχτάρα δεύτερη φορά!

— Κατέβα ἀπὸ τ' ἄλογό σου καὶ ἀκολούθησέ με!, τοῦ λέει ὁ Πέτρος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Γιὰ ποῦ μὲ τὸ καλό; Θὰ πάμε στὸ... ἀστυνομικὸ τμῆμα;

— Ποὺ τὸ βρίσκει ὅλο αὐτὸ τὸ κέφι γιὰ ἀνοιοίες, Σάμωντάσει ὁ Πέτρος μὲ μᾶλι παράξενη ἀγανάκτησι, ἀνακατευμένη μὲ θαυμασμό.

— Νὰ σοὺ πῶ, ἀποκρίνεται ὁ σύντροφός του. Νὰ μὴν ἔχης κέφι: τὸ καταλαβαίνω δταυν ἔχης ἐλπίδες νὰ γλυτώσης καὶ σὲ τρώει ἡ ἀγωνία ὃν θὰ τὰ καταφέρῃς ἡ ὅχι... Τώρα ποὺ βλέπω πὼς δὲν υῖς μένει πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα, ξαναβρῆκα τὸ κέφι μου! Δέν προκειται καὶ γιὰ τίποτα τὸ τρομερό! 'Απλώς θὰ πεθάνωμε!

— πράγμα πεὺ θὰ γινόταν ὀπωδησθῆτος ἀργά ἡ γυνήροα! Πέξ μου ἔναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ πεθάνει ἡ κανέναν ὄλλον ποὺ νὰ πέθανε... δύο φορές!

'Ο Πέτρος πηδάει ἀπὸ τὸ ἄλογό του μαζὶ μὲ τὸ κορίτσι πάντα στὰ χέρια του καὶ τραβάει καὶ τὸν φίλο του ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ δικοῦ του, τὴν δρα ποὺ οἱ ίνδιάνοι ιερεῖς, δὲν ἀπέρχουν οὕτε πέντε μέτρα ἀπὸ αὐτούς.

Τρέξε μαζί μου, τοῦ φωνάζει καὶ μὴν ξαναβγάλης λέξι ἀπὸ τὸ στόμα σου!

— Λέξι, Πήτ! "Οπως ἀγαπᾶς!, ἀποκρίνεται τὸ κωμικὸ ὄγόρι μὲ μιὰ καταπληκτικὴ γρηγοράδα στὴ γλώσσα. Σοῦ χαλάω ἐγὼ ἐσένα χατῆς: ποτέ; "Αν ξαναβγάλω ἔστω καὶ μιὰ τόση δὰ λεξίσυλα ἀπὸ τὸ στόμα μου, Πήτ, ἀπὸ δῶ καὶ πέρα, ποὺ μού εἶπες νὰ μὴν μιλῆσω, αὐτὸ θὰ πηγαίνη νὰ πῆ πώς δῆ δὲν εἰμι καθόλου ἐντάξει φίλος! Δὲν πρόκειται νὰ ξανασάκουσιν τὰ χείλια μου γιὰ νὰ πῶ οὔτε συλλαβὴ καὶ σχι δλόκληρη λέξι! Νὰ δῆς ποὺ ὅταν δίνω γιὰ κάτι τὸν λόγο μου, ἐγὼ, ξέρω νὰ τὸν κρατάω! Και σχι γιὰ νὰ τὸ παινευτῶ, ἀλλά...

— Βούλωστο!

— "Εγ. νε, Πήτ! 'Αλλὰ ἐσύ δόμως γιατὶ μιλᾶς; Μὲ τόσα λόγια ποὺ λές, δὲν χάνομε τὸν καιρό μας, κι' ἐγὼ θέλεις νὰ μὴ γνάζω οὔτε λέξι;

— "Ω, Σάμ! Γιὰ δόνωμα τοῦ Θεού! Σταμάτα! Θὰ μπούμε σ' ἐκείνη ἐκεὶ τὴ σπηλιά! Γρήγορα!

Εἶναι ἀλλήθεια πῶς τὰ δυὸ ὄγόρια παρὰ τὴ φλυαρία τοῦ μικροῦ Ἀμερικανόπουλου καὶ παρὰ τὸ βάρος τῆς μικρῆς ἴνδιάνας, ποὺ κρατάει στὰ χέρια του ὁ Πέτρος, δὲν χάνουν καθόλου τὸν καιρό του.

Σκαρφαλώνουν στὰ βράχια σὰν κατσίκια καὶ μὲ τέτοια εὐκολία καὶ ἐπιτηδειότητα, ὥστε οἱ ἴνδιάνοι ποὺ τοὺς κυνηγοῦν καὶ τοὺς είχαν πλησιάσει: στὰ πέντε μέτρα, τώρα

βρίσκονται περισσότερο ἀπὸ δέκα πίσω τους.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ δυὸ ήρωές μας τρεπιώνουν μέσα στὴ σπηλιά, γιὰ τὴν ὅποια ἔχει κάνει λόγο ὁ Πέτρος.

Βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τοῦ θεώρατου πέτρινου τοίχου τῆς χαράδρας.

Τὸ ἔμπα της εἶναι γεμάτο μεγάλες πέτρες καὶ αὐτὲς ἀκριβῶς ἔχει δῆ τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ἀποφάσισε νὰ καταφύγουν ἐκεῖ μέσα.

'Αφήνει τὴ μικρὴ στὸ ἔσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς καὶ ξαναγυρίζει στὸν φίλο του:

— Καὶ τώρα πιάσε δουλειά, Σάμ!

— Ποῦ θὰ ἔργασθούμε, Πήτ; ρωτάει ἐκείνος ποὺ δὲν ἔχει καταλάβει ἀκόμα τὶ ἔχει στὸ μυαλό του ὁ Πέτρος. Καὶ τὶ δουλειὰ θὰ κάνωμε; Θὰ νικελώνουμε καραβάνες;

'Άλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

'Αντὶ νὰ καθήσῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ, σκύβει κι' ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Τὴ σηκώνει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν πετάει μ' ὄρμή, σημασθεύοντας τὸν ἴνδιάνο ἱερέα ποὺ σκαρφάλώνει πρὸς τὸ μέρος τους κι' ἔχει φτάσει πιὸ κοντά τους, ἀπ' δόλους τους ἄλλους συντρόφους του.

Τὸ βαρὺ ἀγκωνάρι τὸν βρίσκει κατάστηθα κι' ἔνα τρομακτικὸ ούρλιαχτὸ ζεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του, καθὼς κατρακυλάει στὰ βράχια.

"Ενα ούρλιαχτό, ποὺ σβύνει μέσα στ' ἀφρισμένο κύμα τοῦ ρυακιού,

Οι ύπόλοιποι ίνδιάνοι ξεσπούν σε άνατριχιαστικά ούρλιαχτά καὶ κοντοστέκονται γιὰ μιὰ στιγμή, καθώς σκέππονται αὖθά πρέπει νὰ συνεχίσουν τὴν ἐπίθεσήν τους.

‘Ο Σάμη ὀστόσσο ἐνθουσιάζεται.

Σκύβει κι’ ἀρπάζει κι’ αὐτὸς μιὰ πέτρα ἀκόμα μεγαλύτερη ἀπὸ ἑκείνη ποὺ πέταξε δὲ φίλος του καὶ σὲ λίγο ἔνας δεύτερος ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς μετράει τὸ βάθος τῆς χαράδρας καὶ μιὰ δεύτερη σπαρακτικὴ κραυγὴ καμπανίζει στοὺς πέτρινους τοίχους τῆς.

‘Ο Πέτρος πιάνει τοίτο κοτρῶνι ἀλλὰ στὸ μεταξὺ οἱ ίνδιάνοι διπισθοχωροῦν τρομοκρατημένοι.

Πηδούν σὰν κατσίκια στὰ βράχια.

‘Η πέτρα λοπὸν τοῦ ‘Ελληνόπουλου δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ φορὰ ἄλλο ἀποτέλεσμα, ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς φοβίσῃ περισσότερο.

— Νικήσαμε! . οὐρλιάζει ὁ Σάμη θριαμβευτικὰ καὶ χοροπηδάει σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

‘Ο Πέτρος ὅμως κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀνησυχία.

— Θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν πάλι Σάμη!, μουρμουρίζει. Μὴ νομίζης πὼς θὰ μᾶς ἀφήσουν... Κι’ αὖ ἐμεῖς, ποὺ μᾶς μένει λίγη ὥρα ἀκόμα ὡσπου νὰ γυρίσουμε στὸ «Βέλος», καταφέρουμε στὸ τέλος καὶ γλυτώσωμε, τὶ θ’ ἀπογίνη αὐτὸ τὸ δύστυχο κοριτσάκι;

‘Ο Σάμη ἔχει πάρα πολὺ καλὴ καὶ εὐγενικὴ καρδιὰ καὶ τὸ

πρόσωπό του γεμίζει μονυμάτις ἀπὸ ἀβάσταχτη λύπη.

Κοιτεύει νὰ βάλη τὰ κλάματα.

— “Ω, Πήτ!, φωνάζει. “Αν τὴν ἀγκαλιάσωμε... πολὺ - πολὺ σφιχτά, δὲν μποροῦμε νὰ τὴν πάρωμε κι’ αὐτὴ μαζί μας;

‘Ο Πέτρος γελάει μὲ τὴν ἀφέλειά του.

— “Οχι, Σάμ! Τὸ ξέρεις πῶς αὐτὸ δὲν γίνεται... Τὸ ξέρεις πολὺ καλά..

— “Αχ! Τὸ ξέρω, ποὺ νὰ μὴν τόξερα!, ἀποκρίνεται τὸ κωμικὸ ἀγόρι. Τουλάχιστον ὃς λύσωμε αὐτὴν ἔδω τὴν πιτσιρίκα, ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε μὰ κάνωμε τίποτ’ ἄλλο.

Πιζάρρο

Το ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ἀπόσπα μιὰ μυτερὴ πέτρα ἀπὸ τὸ τοίχωμα τῆς σπηλιᾶς καὶ κόβει γρήγορα τὰ σκοινιά ποὺ δένουν τὴν ἄμοιρη μικρή.

Ἐκείνη κυττάζει καὶ τοὺς δύο, μὲ βαθειὰ κατάπληξι ἄλλὰ χωρὶς φόβο.

Τὰ μάτια της δὲν εἶναι καθόλου κλαιμένα.

Μ’όλο ποὺ δὲν θὰ εἶναι πάρα πάνω ἀπὸ δέκα χρόνων, ὀστόσσο φαίνεται πῶς ἡ μικρὴ αὐτὴ ίνδιάνα εἶναι ἀτρόμητη καὶ γενναιά δσο λίγοι δάντρες θὰ μποροῦσαν νὰ σταθοῦν μπροστὰ στὸν θάνατο.

— Ποιὰ εἰσαι; Πῶς σὲ λένε; τὴ ρωτᾷ ὁ Πέτρος γεμάτος θαυμασμὸ καὶ συγκίνησι.

— Μὲ λέμε Σαΐέν!, ἀπό-

κρίνεται. Καὶ εῖμαι κόρη τοῦ Ἀταχουάλπα!

‘Ο Πέτρος χλωμιάζει καὶ τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Τὸ ἴδιο δῆμας καὶ ὁ Σάμη, ποὺ δὲν τοῦ εἶναι ἀγγωστή ή ‘Ιστορία τῆς Ἀμερικῆς.

— Τοῦ Ἀταχουάλπα! ξεφωνίζουν μαζί καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια. Εἶσαι ἡ κόρη τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορα τῶν “Ινκας”;

Ἐκείνη ἀντὶ ν’ ἀποκριθῆ, κουνάει καταφατικὰ τὸ κεφάλι της καὶ φέρνει τὸ χέρι της στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς;

— Κόρη τοῦ αὐτοκράτορα καὶ θέλωνε νὰ σου κόψουν αύτὸ τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι; τσιρίζει ὁ Σάμη ἀπορημένος. Δὲν φώναζες τὸν μπαμπά σου χαζούλα;

— Μέ πήρανε μὲ τὴ βία!, ἀποκρίνεται τὸ κορίτσι, μὲ τὸν ἀπότομο καὶ ξερὸ τρόπο τῶν ‘Ινδιάνων. ‘Ο μάγος τοῦ Θεοῦ τοῦ Αἴματος, μίλησε μὲ τὰ Πινεύματα καὶ εἶπε πῶς ἐν δὲ τρέξῃ τὸ αἷμα τῆς κόρης τοῦ αὐτοκράτορα, ἡ αὐτοκρατορία θὰ χαθῆ πολὺ σύντομα! Τὸ δνομα τῶν “Ινκας” θὰ σεύση ἀπὸ τὸν ἄνεμο τῶν αἰώνων ποὺ ἔρχονται...

— Κολοκύθια στὸ πάτερο! ξεφωνίζει ὁ Σάμη μὲ θυμό. “Επρεπε νὰ τὸν εἰχα τὸν κύριο μάγο στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ τὸν χτυπήσω λιγάκι κάτω σὰν χταπόδι, νὰ τοῦ φύγουν τ’... ἀδθριτικά! Τρέξει δὲν τρέξει τὸ αἷμα σου, φουκαριάρα, μιὰς φορὰ θάρρουν ἄλλοι, πολ λοὶ λευκοὶ σὰν κι’ ἐμάς τους δηλὸ ποὺ διέπεις γιατὶ ἡ αὐ-

τοκρατορία τοῦ μπαμπά σου — μετὰ λύπης σὲ πληροφορῶ — δρίσκεται στὰ τελευταῖα της!

— “Οχι! Δὲν θέλω!, μουριούζει μ’ ἀπελπισία ἡ Σαΐ-έν.

— Καλὰ δὲν θέλεις!, φωνάζει ὁ Σάμη γελῶντας. Κι’ ἔγω δὲν θέλω! Αὐτὰ δῆμας εἶναι πράγματα ποὺ ἔχουν γίνει! “Ο, τι γράφει δὲν ξεγράφει!, τόχεις ἀκουστά;

— Δὲν θέλω! ”Οχι, δὲν θέλω!, φωνάζει ἡ μικρή ίνδιάνα μὲ πεῖσμα.

— Καλὰ ἐντάξει!, τῆς λέει ὁ Σάμη. Μήπως τουλάχιστον θέλεις κανένα... γαλατάκι; “Αντε! Κεονάρα ἔγω! ”Ξετσι κι’ ὀλλοιώς σὲ λίγο θὰ ξαναγυρίσω κοντά στὶς μπουκάλες μου!

‘Καὶ πραγματικά, ἡ ίνδιανοπούλα γιὰ τὸ γάλα δὲν λέει οχι.

Παίρνει τὸ παγούρι! ποὺ τῆς δίνει ὁ Σάμη καὶ τὸ φέρνει στὰ χεῖλια της μὲ τέτοια λαχτάρα ποὺ φανερώνει: πῶς, πρὶν νὰ τὴν πάνε στὸ ίκριωμα οἱ ζερεῖς τῶν “Ινκα, τὴν εἶχαν ἀφῆσει: νηστικὴ κατὰ τὴ συνθεία τους, γιὰ νὰ εἶναι καθαρὸ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ της, κατὰ τὴν ὁδον τῆς θυσίας.

— Πιές δόσο θὲς κυρά μου! Φάε καὶ τὸ βούλωμα!, φωνάζει ὁ Σάμη μὲ καταπληκτικὴ γενναιοσδωρία. Σὲ συμπάθησα!

Τότε δῆμας ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Πέτρου, ποὺ τόση ὥρα ἔχει σταθῆ σὰν φρουρὸς

στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς καὶ κυττάζει πρὸς τὰ κάτω.

— "Ἐρχονται πάλι! Κι' ἐτούτη τὴ φορὰ ἔρχονται ὄλοι μαζί! Ἐτοιμάσου Σάμ, νὰ τοὺς ὑποδεχθοῦμε!"

'Ο Σάμ πηδάει δίπλα του στὸ δευτερόλεπτο.

— Παρών!, φωνάζει.

Καὶ ὑστερα γυρίζει πρὸς τὴ μικρή.

— "Ἔλα κι' ἐσύ νὰ πετᾶς κανα - βοτσαλάκι!, τῆς λέει. Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ πιάσῃ τόπο!

"Ἄλλὰ τὴ φορὰ τούτη εἶναι φαινερὸ πῶς οἱ ἵνδι:άνοι ιερεῖς εἰναι ἀποφασισμένοι νὰ μποῦν μὲ κάθε θυσία μέσα σ' ἔκεινη τὴ σπηλιά. "Ἐχουν διασκορπιστὴ ὅσο γίνεται περισσότερο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, γιὰ νὰ μὴ δινουν στόχο ὄλοι μαζὶ καὶ σκαρφαλώνουν σὰν τσακάλια στὰ κατσάρια, οὐρλιάζοντας μὲ φοβερὴ μανία.

Οἱ πέτρες ἀρχίζουν νὰ πέφτανται βροχὴ γύρω τους.

Πολλοὶ σωριάζονται μὲ σπαρακτικὲς κραυγὲς καὶ κουτρουβαλάνε ὡς τὸν πάτο τῆς χαράδρας ἀλλὰ οἱ ὑπόλοιποι συνεχίζουν μὲ πεῖσμα τὴν ἀνοδο.

Μὲ τὸ ἴδιο πεῖσμα μάχονται καὶ οἱ διυὸ ἀτρόμητοι: ἡρωές μας, ἀκόμη καὶ ἡ μικρὴ Σαΐεν ἡ δεκάχρονη κόρη τοῦ μεγάλου Ἀταχούαλπα.

Μ' ὄλον τὸν ἡρωϊσμό τους δημως, δὲν μποροῦν πιὰ ν' ἀναχαιτήσουν τοὺς μανιασμένους ιερεῖς.

Σχεδὸν οἱ μισοὶ ἀπ' αὐ-

τοὺς τοὺς τελευταῖους κοίτονται κιόλας νεκροὶ στὸ βάθος τῆς χαράδρας, ἀπὸ τὶς θεώρατες κοτρῶνες, ποὺ πετοῦν τὰ παιδιά.

Οἱ ὑπόλοιποι δημως ἔχουν φτάσει πιὰ στὸ ἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς.

Τὴν ὥρα μάλιστα ποὺ ὁ Πλέτρος ἔχει ὑψώσει μιὰ μεγάλη ἱκτρώνα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἔξακοντίσῃ πάνω σ' ἐναν ἀπὸ τοὺς ὀντιπάλους τους, ποὺ βλέπει ἀριστερὰ καὶ λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, δυὸ μαζὶ ἵνδι:άνοι ἔχουν πεταχτὴ ἀπὸ δεξιά του πίσω ἀπὸ κάτι βράχια καὶ μὲ τὰ μαχαίρια ὑψωμένα ὁρμοῦν ἐναντίον του.

Ἡ στιγμὴ εἰναι κρίσιμη.

Τὸ μέταλλο ἀστράφτει πάνω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ ὀντιποτοῦ Ἐλληνόπουλου καὶ οὔτε ὁ Σάμ κυττάζει πρὸς τὸ μέρος του αὐτὴ τὴν ὥρα, για τὶ κι' αὐτὸς ἔξακοντίζει μιὰ μεγάλη πέτρα, ἐναντίον ἀλλῶν ὀντιπάλων.

Ἀκόμα καὶ ἡ μικρὴ Σαΐεν εἰναι οκυμένη γιὰ νὰ σηκώση μιὰ πέτρα ἀπὸ κάτω.

Κανεὶς - κανεὶς δὲν βλέπει πρὸς τὸ μέρος του...

Ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὸ Μάτι τοῦ Θεοῦ, γιατὶ ἐνῶ καὶ ὁ ἴδιος ὁ θάνατος ἔχει πιστέψει πῶς ἔχει κερδίσει τὸ Ἐλληνό πουλὸ κι' ἀπλώνει τὶς μαρύρες του φτερούγες νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃ μέσ' ἀπὸ κείνη τὴν ἀγρια ἀπάτηη χαράδρα, ἀκούγονται ἀξιφνα κάτι ἐκκαφαντικοὶ δυνατοὶ κρότοι, ποὺ ἀσφαλῶς οὐδέποτε ἀπὸ

Οι πέτρες άρχιζουν νά πέφτουν βροχή γύρω τους.

τὸ βάθος τῶν αἰώνων δὲν ἔχουν ξανακουστῆ ἐκεῖ μέσα παρόμαιοι, γιατί οἱ κρότοι αὐτοὶ εἶναι...

— Πυροβολισμοί! Πήτη!... Πυροβολισμοί!, ούρλιαζε ό Σάμη μὲ γουρλωμένα τὰ ματάκια του. Μήπως μούστριψε;

‘Αλλὰ ὅχι...

Δὲν ἔχει τρελλαθῆ...

‘Ακόμα κι’ οἱ δυὸς ἀπαίσιοι ιερεῖς ποὺ ἔχουν σηκώσει τὰ μαχαίρια πάνω ἀπὸ τὴν ράχη τοῦ Πέτρου, τινάζονται τὴν ἴδια στιγμὴ σὰν νὰ τοὺς χτύπησε ἀστροπελέκι καὶ μὲ φοβερὰ ούρλιαχτὰ πόνου καὶ γεμάτοι βαθειά κατάπληξι, γκρεμίζονται στὸ κενό..

Καὶ ὑστεραὶ ὄλλοι δυὸς καὶ ὑστεραὶ καὶ τρίτος καὶ τέταρτος ἀκολουθοῦν τὴν ἴδια τύχη καθὼς οἱ πυροβολισμοὶ γίνονται δλοένα καὶ πυκνότεροι,

Τώρα τὰ δυὸς ὄφγόρια ἔχουν ξεφύγει κάθε κινδυνο, τουλάχιστον ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἵνδιάνων.

“Οσο γι’ αὐτοὺς τοὺς τελευταίους, εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῇ κανεὶς τὸν τρελλὸ πανικό τους.

Οἱ ἐλάχιστοι ποὺ ἔχουν ἀπομείνει ζωντανοὶ, κατρακυλῶνται μὲ σπαρακτικὲς κραυγὴς καὶ κουτρουβαλιάζονται καὶ τσακίζονται μόνοι τους, πάνω στὰ μυτερὰ βράχια, γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό τους ἔναν τέτοιο φοβερὸ θάνατο ποὺ ἔρχεται καὶ τοὺς βρίσκει ἀπὸ μακρὺν σὰν κεραυνός...

Ποιοὶ εἶναι ἔκεινοι οἱ ἄγνωστοι μὲ τὰ χλωμὰ πρόσωπα, ποὺ ἔχουν γεμίσει ἀξαφνα τῆ

χαράδρα καὶ ποὺ κρατοῦν μέσα στὰ χέρια τους κάτι παράξενες «βέργες», ποὺ φύνουν φωτιὰ καὶ καπνὸ καὶ ποὺ σκορπίζουν τὸν θάνατο ἀπὸ μιὰ ἀπόστασι, ποὺ οὔτε βέλος, οὔτε τίποτ’ ἄλλο μποροῦσε νὰ φτάσῃ ποτέ;

— Εἶναι οἱ ‘Ισπανοί!, ψιθυρίζει τὸ ‘Ελληνόπουλο στὸν φίλο του, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του ἔχει χλωμιάσει, ὅχι ἀπὸ φόδο βέβαια, παρὰ ἀπὸ συγκίνησι. Βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ τῆς ‘Ιστορίας τοῦ Νέου Κόσμου Σάμη! Εἶναι οἱ πρῶτοι λευκοὶ ποὺ πατοῦν τὴν ὀπέραντη σύτη ἥπειρο, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κατακτήσουν!... Εἶναι αὐτοὶ ποὺ θὰ σβύσουν τὸν θρύλο τῶν ἵνδιάνων καὶ ποὺ θὰ διαλύσουν τὴν ίσχυρὴ αὐτοκρατορία τῶν ‘Ινκας... Κι’ ὅσο κι’ ἀν φαίνεται παράξενο ἐπειδὴ ἐτούτοι εἶναι ‘Ισπανοί κι’ ἐσύ λέγεσαι ‘Άμερικανός, Σάμη, εἰ ναι ώστόσο οἱ πρῶτοι ἀπόγονοί σου!

— Κύττα ποιὸς εἶναι ἔκει πάνω, σ’ ἔκεινο τὸ δλόασπρο ὄλογο, Πήτη! Εἰκείνος ὁ ψηλός!, ψελλίζει ό Σάμη μὲ συγκίνησι ἀκόμα πιὸ μεγάλη ἀπὸ τοῦ φίλου του καὶ μὲ τὰ μάτια αἰωνίως γουρλωμένα. Κάπου τὸν ἔχω ξαναδῆ!

— “Οχι μιὰς καὶ δυὸς φορές, Σάμη!, ἀποκρίνεται ό Πέτρος. Τὸν ἔχεις δῆ σ’ ἔνα σωρὸ χαλκογραφίες καὶ σὲ ξυλογραφίες καὶ στὶς ἐγκυκλοπαίδειες! Εἶναι ό Πιζάρρο! Ο μεγάλος ‘Ισπανὸς κατακτητὴς, ποὺ ύπετάξεις τοὺς ‘Ινκας!... ‘Η ίστορία λέει πῶς αὐτὸς ἔσωσε τὴν κόρη τοῦ ‘Αταχουάλπα, ἀπὸ τὰ χέρια αἴμασθόρων ιε-

ρέων τῆς ἀντιπάλου παρατάξεως, που ἔχει ἀρχηγὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου αὐτοκράτορα... Μὲ τὴν Σαΐέν ως ἀντάλλαγμα, ὁ Ἰσπανὸς κατακτήτης, εἶναι ὁ πρώτος ποὺ θὰ φθάσῃ μπροστά στὸν "Ινκα αὐτοκράτορα καὶ θὰ συνομιλήσῃ μαζὶ του..." Λίγο καιρὸν δύος ἀργότερα, θὰ γίνη πόλεμος καὶ οἱ λευκοὶ θὰ συντρίψουν τοὺς "Ινκας... 'Ο Αταχουάλπα θὰ σκοτωθῇ. Καὶ μόνο μερικοὶ πιστοὶ τοῦ αὐτοκράτορα, μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν μικρὴ κόρη του, θὰ ξεφύγουν ἀπὸ τοὺς 'Ισπανοὺς καὶ θὰ ταξιδέψουν στὴ μακρυνὴ Δύσι... Ἐκεῖ θὰ καταφύγουν πάνω στὰ βουνὰ καὶ θὰ ζήσουν σ' αὐτὰ γιὰ ὀλόκληρους αἰῶνες, ἔξακολουθῶντας νὰ πολεμοῦν μὲ λύσσα τοὺς λευκοὺς κατακτητές, ἀκόμα κι' ὅταν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ θὰ ἔχουν καταλάβει πιὰ ὀλόκληρη τὴν ἥπειρο... Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες ἴνδιάνικες φυλές: Τοὺς θρυλικοὺς Σαΐέν.

'Αλλὰ ὅσο τὰ διὸ ἀγόρια συζητοῦν, ἐνῷ ἡ μικρὴ κόρη ποὺ στέκεται δίπλα τους, τοὺς κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ λέξι ἀπ' ὅσα λένε, οἱ 'Ισπανοὶ ἀνεβαίνουν κιόλας πρὸς τὸ μέρος τους, γιὰ νὰ ἔξακριβώσουν τὶ συμβαίνει μέσα σ' ἐκείνη τὴν σπηλιά, ποὺ ρίχνονται μὲ τόση μανία οἱ ἴνδιάνοι ιερεῖς.

— Παράξενο!, λέει ὁ Σάμι έλαφρώς προσβλημένος στὸν φίλο του. 'Αφοῦ εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, Πήτη, ἡ 'Ιστορία

δὲν ἔπρεπε νὰ λέη πώς ὁ Πιζάρο ἀνακάλυψε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά τὴν κόρη τοῦ Ἀταχοῦ ἀλπα! "Ἐπρεπε νὰ λέη ἀκόμα, πώς βρήκε καὶ δυὸ ἄλλους λευκούς, ποὺ εἶχαν φτάσει στὴν Ἀμερικὴ, πρὶν ὅπ' αὐτὸν καὶ νὰ ἀναφέρη καὶ τὰ ὄνόματά μας! Τὸν Πήτη καὶ τὸν Σάμι! Δέν ἔπρεπε;

'Ο Πέτρος χαμογελάει παράξενα.

— Γιὰ γὰ μὴν τὸ λέη ἡ 'Ιστορία, Σάμι, ἀποκρίνεται, θὰ πτηστὶ δὲ καύμενος ὁ Πιζάρο δὲν μᾶς βρήκε ἔδω!

— Δέν μᾶς βρήκε ἔδω; Καὶ λὲ ἔδω δὲν εἴμαστε, Πήτη; Πᾶς νὰ μὲ δγάλης τρελλό; Δέν εἴ μαστε μαζὶ μ' αὐτὴ τὴ μικρούλα; 'Ορίστε! Οἱ 'Ισπανοὶ φτάσανε κιόλας στὴ σπηλιά! Κύτταξε τὸ κεφάλι αὐτούνοῦ ἐκεῖ πέρα, μὲ τὴ γενειάδα, ποὺ ξετρυπώνει στὴν είσοδο αὐτὴ τὴ στιγμή!

'Ο Πέτρος γελάει δυνατὰ καὶ δὲν ξαφνιάζεται καθόλου, ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο πώς περίμενε ότι ἔτσι θὰ γινόταν:

— Δέν βλέπω κανένα κεφάλι ἐκεῖ ποὺ μοῦ δείχνεις, Σάμι!, λέει ὅναμεσα στὰ γέλια του. Τὸ δάχτυλό μου δὲν σημαδεύει κανένα γενειοφόρο κεφάλι 'Ισπανοῦ, παρὰ τὸν... τρίτο τόμο τῆς Μεγάλης Ἀμερικανικῆς 'Εγκυκλοπαίδειας ἃν δὲν κάνω λάθος!

Καὶ στρέφει γιὰ νὰ δῆ τὸ κωμικὸ ἀγόρι, ποὺ ἔχει ἀπομείνει ἀκινητό, σὰν ἄγαλμα, στὴν πίσω θέσι τοῦ «Βέλους», κυττάζοντας μὲ τὸ στόμα ὀλάνοιχτο, πώς πραγματικά

δὲν βρίσκεται πιὰ μέσα σὲ καμμιά σπηλιά ἀλλά μέσα στὸ μυστικὸ ἔργαστήριο τους κι' ἀπέναντι ὅπο τὴν πελώρια βιβλιοθήκη τοῦ Πέτρου, ποὺ πιάνει ὀλόκληρο τὸν τοῖχο.

— Κατάλαβες τώρα, Σάμ, τοῦ λέει ἐκείνος μὲ σοδαχοὴ φωνὴ, γιατὶ δὲν γράφει ἡ 'Ιστορία, πῶς ὁ Πιζάρρο δρῆκε κι' ἔμας τοὺς δυὸ σ' ἐκείνη τὴν σπηλιά, ἐκτὸς ὅπο τὴν μικρὴ Σαϊέν;

— "Αν τὸ κατάλαβε, λέει; κάνει χαζὰ τὸ ξανθὸ ἀγόρι. Τὸ κατάλαβα καὶ τὸ παρακατάλαβα! Ἀλλὰ σκέψου τὶ μεγάλη πλάκα ποὺ θὰ εἰχε... ἀν τὸ ἔγραφε, Πήτ!

Ταξιδί σ' ἔναν θρύλο!

E! Πήτ!

— Τὶ εἶναι Σάμ!

Τὸ κωμικὸ ἀγόρι ἔχει μπῆ μέσα στὸ ἔργαστήριο τοῦ φίλου του, ποὺ τὸν βρίσκει σκυμμένον ὅπως πάντα, πάνω ὅπο ἔνα ἀνοιχτὸ βιβλίο.

Τὴ φορὰ ὅμως αὐτὴ κι' ἐκεῖνος, δηλαδὴ ὁ Σάμ, κωατάει ἐπίσης ἔνα βιβλίο στὸ χέρι του, ἐκτὸς ὅπο τὴν ἀπαραίτητη καὶ ὄγκωρο στὴ μπουκάλα μὲ τὸ γάλα, ποὺ ἔχει στὸ ἄλλο.

Κι' ὁ Πέτρος τὸ βλέπει αὐτὸ τὸ βιβλίο καὶ ξανφωτάει ἔκπληκτος:

— Τὶ εἶναι αὐτὸ Σάμ;

— "Ενα βιβλίο!

— Τὸ βλέπω ἀλλὰ τὶ βιβλίο!

— "Η Ὁδύσσεια, Πήτ!

— "Η Ὁδύσσεια; Τώρα διαβάζεις τὴν Ὁδύσσεια;

— "Οχι, τὴν ἔχω ξαναδιαβάσει: ὀλόκληρη καὶ μάλιστα πολλὲς φορές, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μοῦ μπήκε μιὰ πολὺ παράξενη ιδέα...

— Τὶ ιδέα; ρωτάει τὸ 'Ελληνόπουλο μὲ ὀληθινὴ περιέργεια, γιατὶ βλέπει τὸ ὕφος τοῦ φίλου του, ποὺ εἶναι ὀλλόκοτο καὶ σοθαρό.

— Νό, Πήτ... Δηλαδὴ.... "Έχουμε κάνει ἀρκετὰ ταξίδια μὲ τὸ «Βέλος»; ἔτσι: δὲν εἶναι;

— Βέβαια.. Λοιπόν;

— Λοιπὸν ὅλο αὐτὰ τὰ ταξίδια τὰ κάναμε συμβουλεύομενοι τὴν 'Ιστορία — ψέματα;

— Λέγε μου, Σάμ, ποὺ θελεις νὰ καταλήξης, κάνει τὸ 'Ελληνόπουλο, ποὺ κάπως ἀρχίζει νὰ καταλασθαίνῃ τὴν ιδέα ποὺ δὲν Σάμ Σάμσον ἔχει στὸ μυαλό του.

— Νά: Μὲ τὴν 'Ιστορία, εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὸ μέρος καὶ τὴν χρονολογία ποὺ θα πηγαίναμε... Τὶ διαφορὰ δόμως ἔχει ἡ 'Ιστορία: ὅπο ἔναν θρύλο, Πήτ; 'Η 'Ιστορία εἶναι βέβαιο πῶς εἶναι ὀληθινή, ὅπως εἶναι βέβαιο πῶς ἔνα πασαμύθι εἶναι ψέματα... 'Ο θρύλος δόμως;

— Ο Πέτρος χαίμογελάει.

Τὰ μάτια του λάμπουν παράξενα.

— "Έχει βρῆ πραγματικὰ τὴν ιδέα τοῦ ὄγαπτημένου του φίλου ἔξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ πρωτότυπη.

— "Ο θρύλος, Σάμ, ὅπο-

κρίνεται, εἶναι ἡ ὀλήθεια τῇ ψέματα! Κανεὶς δὲν ξέρει τὶ ἀπὸ τὰ δύο!

— Αὐτὸς λέω κι' ἔγω!, φω νάζει θριαμβευτικὰ τὸ ξανθὸ δάγδρι. Καὶ γιατὶ ἄλλο τόχουμε τὸ «Βέλος», παρὰ γιὰ νὰ βεβαιωθούμε!

— Σàμ, ἡ ίθεα σου δὲν εἶναι καθόλου ἀσχημητ!

— Κι' ἔγω λέω πώς εἶναι πάρα πολὺ ὥραιά! Πήτ: 'Η Ὁδύσσεια εἶναι ἔνας θρύλος ἢν δὲν κάνω λάθος..

— Ό πιὸ ὥραιος θρύλος ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια, Σάμ...

— Καὶ λοιπὸν ὅλοι οἱ ἱστορικοὶ ἀμφιβάλλουν ὃν δλα ἔγιναν στ' ὀλήθεια, ὅπως τὰ περιγράφει ὁ Ὅμηρος. "Ἐγινε ὁ πόλεμος τῆς Τροίας; "Υπῆρξε ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ ὁ Αἴαντας καὶ ὁ Ὁδύσσεας καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἥρωες;

— "Έχεις δίκηο, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος. "Αν πάμε σ' ἔκεινα τὰ μυθικὰ χρόνια καὶ συναντήσωμε ὅλους αὐτούς, θὰ πὴ πώς ποὺ οὐπήρξαν στ' ὀλήθεια. Δὲν θὰ χωράῃ ἡ πασαμικρὴ ἀμφιβολία πιά.. "Ολα ἔκεινα ποὺ διστώρα εἶναι θρύλοις, θὰ γίνουν ἀξιφνα ἱστορία!

— Αὐτὸς ήθελα νὰ σου πῶ, Πήτ!

— Λοιπόν, ἀφοῦ ἡ ίδεα ήταν δική σου, ἐσύ θὰ διαλέξης καὶ τὸ μέρος ποὺ θὰ.. προσπαθήσουμε νὰ πάμε, Σάμ!

— Εύχαριστῷ, Πήτ. Δὲν μ' ἔνδιαφέρει νὰ διαλέξη μόνος μου. Αὐτὸς μπορεῖς νὰ τὸ κανογίσῃς κι' ἔσύ,

— Τὰ ἔρειπια τῆς ἀρχαίας Τροίας ἔχουν θρεθῆ, λεει τὸ 'Ελληνόπουλο. Εἶναι εὔκολο λοιπὸν νὰ πάμε σ' αὐτήν. Θέλεις νὰ παρακολουθήσης ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὸν περίφημο ἐκείνο πόλεμο;

— Νὰ σου πῶ τὴν ὀλήθεια ὅχι, Πήτ! Βαρέθηκα τοὺς παλέμους καὶ τοὺς σκοτωμούς. Θὰ ήθελα νὰ διαλέξωμε κάτι πιὸ διασκεδαστικό αὐτὴ τὴ φορά...

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νά: "Αν μπορούσαμε νὰ παρακολουθήσωμε τὸ πλοϊό τοῦ Ὁδυσσέα στὶς περιπλανήσεις του, μπορεῖς νὰ πέφταμε πάνω στὸ νησὶ τῶν ...σειρήνων, ν' ἀκούσω με κανέναν... ἀμανέ!

'Ο Πέτρος σκάει στὰ γέλια

— "Οχι κι' ἀμανέ, Σάμ!, φωνάζει. Οι ἀμανέδες εἶναι τούρκικοι. Οι σειρήνες δὲν ἔτραγουδούσαν ἀμανέ!

— Ναι; κάνεις δὲν Σάμ μὲ ματάκια γουρλωμένα. "Έχεις δίκηο, Πήτ! Πάντως δι, τι κι' ἃν λέγανε θὰ ήταν ἀσφαλῶς χάρη μα νὰ τὶς ἀκοῦνς! "Αλλὰ κι' δὲν πετυχαίνωμε τὶς σειρήνες, μπορούσαμε νὰ πετύχωμε τὴν Κίρκη — ἔκεινη τὴν μάγισσα!

— Λοιπὸν, φιλαράκο μου, φωνάζει δι Πέτρος μ' ἔνθουσιασμὸ, πρέπει νὰ σου ὅμολογήσω ὅτι σήμερα εἰσαι καταπληκτικός σὲ ἔμπνευσεις! "Ενα τέτοιο ταξίδι, ἀσφαλῶς θὰ εἶναι τὸ πιὸ εύχαριστο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχομε κάνει μέχρι σήμερα κι' αὐτὸς θὰ τὸ χρωστᾶμε σέ σένα!

‘Ο Σάμ χαμηλώνει ντροπα-
λά τὸ κεφάλι του, γιατί δέν
έχει συνηθίσει ν’ ἀκούη τόσες
κολακείες.

— Σ’ ὅλα μας τὰ ταξίδια
περάσαμε πολὺ ώραία, λέει
μὲ μετριοφροσύνη, μόνο ποὺ
...παρατηρήθηκε μιὰ μικρὴ ἔλ-
λειψις γάλακτος στὰ περισσό-
τερα! “Αν ὅμως κάνωμε πῶς
πετυχαίνουμε τὸ Νησὶ τῆς Κίρ-
κης, θάναι τὸ ἵδιο σὰ νὰ πά-
με στὸν Παράδεισο! Γιατὶ αὐ-
τῇ, λέει, ἔτρεφε χιλιάδες γου-
ρουνάκια καὶ κατσικούλες καὶ
προβατάκια καὶ γελαδίτσες
κι’ ἀπ’ ὅλα! Καταλαβαίνεις;

— “Εντάξει, Σάμ!, λέει
τὸ ‘Ελληνόπουλο. Θὰ προσπά-
θησω λοιπὸν νὰ σὲ πάω κατ’
εύθειαν στὸ Νησὶ τῆς Κίρκης
ἀφοῦ θὰ τόθελες τόσο πολύ!
‘Ομολογώ πῶς εἶναι δύσκολη
δουλειά, γιατὶ οἱ χρονολογίες
εἶναι μπερδεμένες τόσο πα-
λιὰ κι’ ὀκόματοι οἱ διάφοροι σο-
φοὶ καὶ Ιστορικοὶ ὄλων τῶν
ἐπιοχῶν, δέν συμφωνοῦν ἀκρι-
βῶς ποιὸ εἶναι τὸ νησὶ τῆς
μάγισσας, αὔτης ἢ τὸ ἄλλο
τῶν Σειρήνων ἀλλὰ προσπα-
θοῦν νὰ τὸ καθωρίσουν ἀπὸ
διάφορα συμπεράσματα... Θὰ
προσπαθήσω λοιπὸν κι’ ἔγω
τώρα μὲ τὴν σειρά μου, νὰ ἀ-
νακαλύψω ποιὸ ἀπ’ ὅλα τὰ
συμπεράσματα, βρίσκεται πιὸ
κοντὰ στὴν ἀλήθεια...

— Ναί, Πήτ! Κάνε ὅτι
μπορεῖς! Δέν βλέπω τὴν ὄρα
νὰ ξεκινήσωμε!

Σωπαίνει μιὰ στιγμὴ κι’
ἀπὸ τὴ συγκίνησι ἀδειάζει μο-
γορούμφι τὸ μπουκάλι τοῦ γά-

λακτος ποὺ κρατάει στὸ χέρι
του.

“Υστερα ξαναλέει:

— ‘Ωστόσο, Πήτ!..

— Τὶ εἶναι πάλι, Σάμ;

— Τὸ ὄλλο μας ταξίδι, θ’
ἀργήσωμε πολὺ νὰ τὸ κάνω-
με;

— Ποιὸ ταξίδι;

— ‘Εκεῖνο, ποὺ λέμε, στὴν
Κωνσταντινούπολι, γιὰ ν’ ἀνα-
καλύψουμε τὸν θησαυρὸ μας..

— Θὰ τὸ κάνωμε κι’ αὐτὸ-
γρήγορα, Σάμ... “Έχομε μα-
ζέψει πιὰ ἀρκετὰ χρήματα. Σὲ
λίγο θὰ συμπληρώσωμε ὅσα
μᾶς χρειάζονται, γιὰ τὰ εἰσ-
τήρια μας...

Κι’ ἔτσι λοιπὸν τὸ ἀτρόμη-
το ‘Ελληνόπουλο πέφτει μὲ
τὰ μούτρα στὴ δουλειὰ αὐτὴ
τὴ φορὰ καὶ ὁμολογουμένως,
μὲ πολὺ μεγάλο κέφι κι’ αὐ-
τός, γιατὶ τὸν ξετρέλασσενί ἡ
ἱδέα ὅτι θὰ ταξιδέψῃ στοὺς
μυθικοὺς χρόνους τῆς ‘Ελλη-
νικῆς Ιστορίας καὶ πῶς ίσως
θὰ τοῦ δοθῆ ἡ εὐκατιρία ν’ ἀν-
τικρύσῃ ὁλοζώντανος, μὲ
σάρκα καὶ ὀστά, ύπεροχους
ἡρωες, ποὺ τὰ κατορθώματά
τους, κάνουν τοὺς ἀνθρώπους
νὰ τοὺς θαυμάζουν ὀκόμα σ’
δλόκληρο τὸν πλανήτη, ύστε-
ρα ἀπὸ τόσες χιλιάδες χρό-
νια...

Τὸ ἐργαστήριό του γεμίζει
κυριολεκτικὰ ἀπὸ χάρτες καὶ
βιβλία.

‘Ο Πέτρος κρατάει σημει-
ώσεις, σχεδόνει ἄλλους δι-
κούς του χάρτες, διαβάζει ἀ-
ποσπάσματα ἀπὸ θεωρίες δι-
αφόρων διασήμων ‘Ιστορικῶν

καὶ αὐτὰ κρατοῦν δλόκληρες μέρες.

Κι' ὁ καημένος ὁ Σάμ, ποὺ τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ ἀνυπο μονησία, τὸν συντροφεύε: συ νεχῶς στὴν δύσκολῃ προσπάθειά του καὶ τὸν βοηθάει.. μὲ τὸ νὰ κάθεται δίπλα του καὶ νὰ ἀδειάζῃ ὀκατάπαυστα γε μάτες μπουκάλες μὲ παγωμέ νο γάλα!

Καὶ καμμιὰ φορὰ οἱ ἀνα ζητήσεις τοῦ μελαχρονοῦ ἀ γοριοῦ τελεώνουν.

Ο Πέτρος φαίνεται ἔξαιρε τικὰ ίκανοποιημένος ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν του.

Τὰ μάτια του λάμπουν ὑ πέροχα.

Ο Σάμ τὸν βλέπει καὶ πα ραλίγο νὰ καταπιῇ τὸ ντενεκε δένιο βούλωμα τῆς μπουκά λας του ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Λοι... λοιπόν, Πήτ; λέει τραυλίζοντας.

— Λοιπόν, Σάμ, ὅλα καλά!

— Δηλαδή, Ἐντάξει; Βρή κες αὐτὸ ποὺ ήθελες!

— Μᾶλλον!

— Τὴ διεύθυνσι τῆς Κίρ κης;

— Ἀκριβῶς!

— Καὶ τὶ καθόμαστε καὶ δὲν ξεκινάμε;

— "Α, ὅχι τώρα δά, Σάμ.. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος... Αὔριο ὅμως, ποὺ εἶναι καὶ Σάββατο, θὰ κάνωμε τὴν ἀ πόπειρά μας. Καὶ ἂν δὲν ἔχω γελαστὴ στοὺς λογαριασμούς μου, πιθάνων νὰ περάσωμε ἔ να ἀξέχαστο Σαββατοκύρια κο στὸ περιβόητο Νησὶ τῆς Κίρκης, φιλοξενούμενοι ἀπὸ

τὴν θρυλικὴ Μάγισσα!

— ?Ω, Πήτ! Τὶ θαῦμα! Καὶ θὰ μᾶς ἔχη ἔτοιμα τὰ κρεθβάτια μας μὲ πουπουλένια στρώματα κι' ἐμένα θὰ μοῦ ἔχη ἔτοιμάσει ἔνα ὑπέροχο μπάνιο μὲ γάλα καί..

— Γιὰ σταμάτα, Σάμ! Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Τρελλά θηκες ἀπὸ τὴ χαρά σου; ρω τάει ἀνήσυχο τὸ Ἐλληνόπου λο.

— "Οχι, καθόλου!", ἀποκρί νεται προσβλημένος ὁ Σάμ. Πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ίδεα;

— Μὰ ἀφού μοῦ λές πώς ή Κίρκη θὰ μᾶς περιμένη καὶ θάχη κάνει μάλιστα καὶ τό σες ἔτοιμασθες!

— Τὶ τὸ περιέογο βρίσκεις;

— 'Απὸ ποὺ καὶ ώς ποὺ θὰ μᾶς περιμένη; Μήπως τῆς ..τηλεφώνησες;

Ο Σάμ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Κρίμα καὶ σὲ εἶχα γ' ἄ ἔξυπνο!, λέει υστερα. Παιδάκι μου, ἔχει ἀνάγκη αὐτὴ ἀ πὸ τηλεφώνημα; Δὲν εἴπασμε πῶς εἶναι μάγισσα; Τὶ μάγισ σας θὰ εἶναι ἂν δὲν δέρη πῶς πρόκειται νὰ πάμε νὰ τὴν ἐ πισκεφθούμε;

Κι' ὁ Πέτρος, θέλοντας καὶ μὴ μένει μὲ τὸ στόμα ἀ νοικτό, μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ἀ καταμάχητη λογική.

Καὶ τὴν ἄλλη μερά τὸ με σημέρι, τὰ δυὸ ὄγροια βρί σκονται καὶ πάλι στὸ «Βέλος»

Καὶ ὁ Πέτρος, γιὰ μιὰ ἀ κόμα φορά, κάνει τὶς τελευ ταῖς ρυθμίσεις, πάνω στὸ ἐ κπληκτικὸ μηχάνημα.

Κι' ὁ Σάμ γεμάτος ὄγρ-

νία καὶ τὰ μονίμως γουρλωμένα μάτια του, κυπτάζουν όλάγυρα, περιμένοντας νὰ πάψῃ νὰ βλέπῃ τὸ ἔργαστήρο: ο τοῦ φίλου του καὶ τὴν πελώρια βιβλιοθήκη, γιὰ νὰ ίδῃ..

Τί;

Τὸ χέρι τοῦ ἀτρόμητου 'Ἐλληνόπουλου κατεδάζει τὸν μοχλό, ποὺ θάζει σ' ἐνέργεια τὴν ὑπέροχη συσκευή.

Οἱ πρασινοκινεῖς ἔκθαμβωτικὲς ἀστραπὲς τοὺς τυλίγουν γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά...

Οἱ σιώνες περιμάνε ἀδύρινα πλαΐ τους, μὲ τὴ μορφὴ θεσπέσιων οὐράνιων τόξων, ποὺ διαλύονται στὸ Διάστημα...

Τὸ νησὶ τῆς Κίρκης

ΒΡΙΣΙΚΟΝΤΑΙ πάνω σ' ἔναν καταπράσινο λόφο.

'Ολόγυρά τους ἀπλώνονται πεδιάδες γεμάτες δέντρα καὶ μπροστά ἡ γαλάζιαι θάλασσα ὃς ἔκει ποὺ φθάνει τὸ μάτι.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ οἱ δυό τους μέγουν ἐντελῶς ἀμιλητοί, ἐπειδὴ τόχουν χαμένα ἀπὸ τὴν ἀσύγκριτη ὠμιφροφάτη τοῦ τοπείου.

"Υστερα, δὲ Σάμ, ξεφωνίζει μὲ λαχτάρα:

— Πήτ! Λέει νὰ πέσαμε ἀκριβῶς; Λέει νὰ είναι στ' ἀλήθεια ἔτούτο, τὸ νησὶ τῆς Κίρκης;

— Κανεὶς δὲν ξέρει, Σάμ.. Μπορεῖ καὶ γαῖ, μπορεῖ καὶ ὅχι... Μπορεῖ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ κάννη ή Κίρκη! Μπορεῖ νὰ μὴν ὑπῆρξε ποτέ!... Μπορεῖ καὶ νὰ ὑπῆρξε πρὶν ἀπὸ

πολλὰ χρόνια ἢ νὰ γεννήθηκε μετὰ ὅπο σιώνες... Προσπάθησα νὰ φθάσουμε τὴν ίδ:α ἐποχὴ που ἔφτασε κι' ὁ μιθικὸς Ὀδυσσέας ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ ὅτι τὸ πέτυχα...

'Ο Σάμ ὅμως δὲν φαίνεται νὰ στενοχωριέται γιὰ δλες αὐτές τὶς ἀμφιβολίες.

— Πάντως εἶναι ἔνω πάρα πολὺ ὄμορφο νησί, δηλώνει καὶ θὰ περάσωμε ὑπέροχα! Καὶ δ, τι κι' ἀν εἶναι, εἶναι... ἔνα ἀρχαίο νησὶ στὸ κάτω - κάτω! Ψέματα, Πήτ;

— 'Αλήθεια εἶναι ἔνα ώραϊ νησί, Σάμ... "Ἄς ἀφήσωμε ὅμως τὰ λόγια κι' ἄς ἀρχίσωμε τὴν ἔξερεύνησί του..."

— Μιὰ στιγμή...

— Τὶ θέλεις;

— Νὰ κάνω ὅρεξι καὶ νὰ πάρω δύναμι γιὰ τὸν ποδαρό δρομο, Πήτ!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγα τὸ κωμικὸ ἀγύρι τραβάει τὸ ἔνα ἀπὸ τὰ παγούρια του κι' ἀφοῦ πίνει κάνα - δυὸ γουλιές τὸ κρεμάει στὴ ζώνη του καὶ σκουπίζει τὰ χείλια του μὲ τὴν ἀνάποδη τῆς παλάμης του.

— Τώρα εἶμα: ἔτοιμος, Πήτ!, δηλώνει εύτυχισμένος. "Έτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω όπου θέλεις!"

Κι' ὁ Πέτρος, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ, βέδαια, πρὸς τὰ ποὺ πρέπει νὰ πάνε, παίρνει μιὰ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἐυωτερικὸ τοῦ νησιού καὶ ξεκινᾶνε.

'Απ' ὅπου κι' ἀν περνοῦν,

ὅλα γύρω τους είναι μιὰ πραγματική μαγεία.

Τὰ δέντρα ὅλα είναι ἀνθισμένα κι' ὁ ἀέρας δροσερὸς καὶ γεμάτος ἀπὸ τὴν εὐωδία τους.

‘Ο οὐρανὸς χαμογελάει διλογάλανος πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

‘Ο τόπος είναι γεμάτος τρεχούμενα νερά καὶ κρυσταλλεννιες πηγές ποὺ κελαρύζουν.

‘Η δροσερὴ αὔρα λέει καὶ φθυρίζει στ' αὐτιά τους μιὰ παράξενη, γλυκεία μουσική.

— Πήτη! Μού φαίνεται ὅτι ὁ ἀέρας τραγουδάει καὶ χωρίς ἀστεία!, μουρμουρίζει ὁ Σάμ σὲ κάποια στιγμή, σχεδὸν φοβισμένος.

Καὶ τὸ γενναῖο ‘Ελληνόπουλο δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσιν νὰ γελάσῃ σ' αὐτὰ τὰ λόγια γιατὶ κι' αὐτὸ ἔχει τὴν ἴδια ἐντύπωσι, ἐδῶ καὶ πολλὴ ὥρα.

Τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδῶν ἔχει ἀσχίσει νὰ τοὺς μεθάπη.

Μοιάζουν κι' οἱ δυὸ σὰν νᾶχουν πιῆ κρασί.

‘Οσο περισσότερο χώνοται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ τὰ βήματά τους ἀρχίζουν νὰ γίνωνται παράξενα.

Μιὰ γλυκεὶα ζάλη τοὺς συνεπαίρνει σιγὰ - σιγά, τόσο σιγά, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ τὸ καταλάβουν.

“Ἐχουν πάψει νὰ μιλοῦν καὶ

Δίνει ἔναν πῆδο καὶ βρίσκεται μέσα

— 'Εγώ! Νά: 'Εγώ!, λέει τὸ γουρουνάκι

ΚΟΥΤΕΥΟΥΝ νὰ ξεχάσουν πῶς ὁ
ἔνας βρίσκεται κοντά στὸν ἄλ-
λον.

ΚΟΥΤΕΥΟΥΝ νὰ ξεχάσουν πῶς
εἶναι: φίλοι κι' ἔχουν ἕρθει ὡς
ἔδυν, ἀπὸ τὸ βάθος τῶν αἰώ-
νων...

ΣΤὸ τέλος μάλιστα ἀρχί-
ζουν νὰ περπατοῦν ἀλλοῦ ὃ ἔ-
νας κι' ἀλλοῦ δὲ ἀλλοῖς.

Ο Πέτρος βλέπει μπροστά
του ἔνα ὑπέροχο τριαντάφυλ-
λο καὶ στέκει καὶ τὸ κυττάζει:
σὰν μαγεμένος.

Δὲν βλέπει τὸν Σάμ που
συνεχίζει τὸν δρόμο του σὰν
μεθυσμένος κι' αὐτὸς κι' ἀ-
παμακρύνεται ὀλοένα ἀπὸ αὺ-
τὸν.

ΣΤὸ τέλος μάλιστα τὸ κω-
μικὸ ἀγόρι χάνεται ὀλότελα,
μέσα στὶς πυκνές φυλλωσίες.

Τὸ Ἐλληνόπουλο ἐξακολού-
θεὶ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα νὰ
κυττάζῃ τὸ πελώριο, ὀλοκόκ-
κινο τριαντάφυλλο λὲς καὶ ἡ
θέα του τὸν ἔχει ὑπνωτίσει.

ΣΤὸ τέλος καταφέρειν καὶ
ξεκολλάει τὰ μάτια ἀπὸ πά-
νω του καὶ συνεχίζει τὸν δρό-
μο του.

Οὕτε μιὰ φορὰ ὅμως δὲν
στρέφει τὸ κεφάλι του νὰ ἴδῃ
ἄν δ φίλος του εἶναι κοντά
του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ.

Χάνεται σὲ μιὰ βαθειὰ ρε
ματιά, που οἱ δυὸ πλασγίες
της εἶναι ὀλοπράσινες καὶ στή-

μέση ση κυλάει ἔνα ήσυχο ρυάκι.

Καὶ συνεχίζει νὰ βαδίζῃ πάντα ἐκεῖ μέσα, σὰν ὑπνοβάτης.

‘Η Κίρκη...

ΟΥΤΕ κι' ὁ ἵδιος δὲν ξέρει πόση ὥραι περπατάει ἐκεῖ μέσα. Τὰ πάντα ἔξακολουθούν ὀλόγυρα, νὰ βγάζουν παράξενα μεθυστικὰ ἀρώματα. Πάνω στὸν ἄερα φτερουγίζει ἀσταμάτητα, ἐκείνη ἡ ἀστραπή, γλυκιὰ μουσική.

Καὶ τὸ φαράγγι ποὺ ἔχει πάρει ὁ Πέτρος ὀλεύει καὶ βαθύζει καὶ τὸ ρυάκι ποὺ κυλάει ἐκεῖ μέσα, γίνεται πιὸ φαρδὺ καὶ ὅρμητικό.

Καὶ οἱ κινήσεις τοῦ γενναίου ‘Ελληνόπουλου ἔξακολουθούν νὰ εἶναι κινήσεις ὑπνοβάτου καὶ τὰ μάτια του ποὺ κυττάζουν στὸ κενό, δείχνουν πῶς εἶναι ὑπνωτισμένος καὶ δὲν ἔχει καμιὰ αἰσθησι τῆς πραγματικότητος — δὲν ξέρει οὕτε ποὺ βρίσκεται, οὕτε ποὺ πηγαίνει..

“Οσο γιὰ τὸν φίλο του τὸν ἔχει ξεχάσει τελείως.

Οὕτε μιὰ φορὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ χώρισαν καὶ χάθηκαν δὲν ἔχει στρέψει πίσω ἡ ὀλόγυρα τὰ μάτια του, γιὰ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ.

Καὶ ξαφνικά, ἡ χαράδρα ἐκείνη φαίνεται νὰ τελείωνη μερικὲς δεκάδες μέτρα μπροστά του, ποὺ ὑψώνεται ἔνας τεράστιος καὶ πανύψηλος βοάχνος τοῖχος... γεμάτος ἀναρδιχιτικὰ φυτὰ ὡς σπάνια,

‘Αλλὰ τὸ ὄγόρι, ὅταν φτάνη πάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν τοίχο, βλέπει πῶς γελάστηκε καὶ ὅτι ἡ χαράδρα δὲν τελείωνε ἐκεῖ.

‘Ἀπλῶς στρίβει πρὸς τὸ ἀριστερὰ καὶ ὕστερα στρίβει πάλι· δεξιὰ καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα στρίβει ἀρκετὲς φορὲς καὶ πρὸς τὶς δυὸ κατευθύνσεις.

Καὶ τὸ ρυάκι ἔχει μετατραπῆ κι' ἔκεινο σ' ἔνα πραγματικὸ, ὄρμητικὸ ποτάμι, ποὺ ξαφνικὰ χώνεται μέσα σ' ἔναν τεράστιο καὶ κατασκότεινο θόλο, στολισμένον μὲ πλούσιες πρασινάδες.

Χωρὶς σκέψη ὁ Πέτρος ποὺ εἶναι φανερὸ πῶς ὅποι ὥρα δὲν ἐνεργεῖ πιὰ μὲ τὴ δικῇ του σκέψη, χώνεται σ' αὐτὴ τὴν σκοτεινὴ σῆραγγα. Μόλις προχωρεῖ μερικὰ βήματα ἐκεῖ μέσα, δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ διακρίνη τὸ παρασικρό, οὔτε μπρὸς οὔτε πίσω.

‘Αικούει μόνο τὸν δυνατὸ βόγγο τοῦ ποταμοῦ ποὺ κυλάει ὑπογείως ὀλλὰ δὲν καταλαβαίνει τὶ εἶναι.

Καὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ ἔδαφος εἶναι γεμάτο μὲ γλυστερὲς πέτρες κι' αὐτὸς ἔχει μετατραπῆ σὲ τυφλό, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν διστάζει, γιὰ τὸ μέρος ποὺ θὰ πατήσῃ, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν γλυστράει καὶ δὲν σκοντάφτει στὰ σκοτεινά.

Λέει καὶ κάποιος ἄλλος δηγεῖ τὰ βήματά του ἡ κάποια ἄλλα μάτια βλέπουν γι' αὐτόν....

Τέλος μακριὰ μπροστά, ἀρνίζει νὰ φαίνεται κάποιο

δίμυθρδ φῶς, ποὺ δσο τὸ ἀγόρι προχωρεῖ, τόσο δυναμώνει.

Ἡ δὴ τοῦ πτοταμού σιγανεύει καὶ ὅλο καὶ ἀπομακρύνεται, σημάδι πῶς τὸ ὑποχθόνιο ρεῦμα, ἔχει ἀκολουθήσε: κάποιον ἄλλο δρόμο, ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ Ἐλληνόπουλο.

Φτάνει σὲ μιὰ πελώρια, φωτισμένη στοά, σκαμμένη μέσα οπὸν βράχο.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ ἀπὸ ποὺ φτάνει ἐκεῖνο τὸ ὑπέρροχο γαλάζιο φῶς, γιατὶ που θενὰ δὲν φαίνεται κανένα κομμάτι τοῦ οὐρανοῦ.

Περνάει κι' αὐτὴ τὴ στοὰ καὶ φτάνει στὴν ἄλλη ἀκρη τῆς.

Βρίσκεται μπροστὰ σὲ τρεῖς μεγάλες θολωτὲς πύλες. Ἀδίστακτα μπαίνει σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς, σὰν νὰ ξέρῃ πολὺ καλά ἀπὸ πρὶν ποὺ πρέπει νὰ πάτη.

Τὸ φῶς δυναμώνει.

Ἡ μουσικὴ ἔχει γίνει κι' αὐτὴ τόσο δυνατή, ποὺ λές κι' ἀντιχεῖ ἀπὸ κάποια μεγάλη ἀράστη δράχηστρα, κρυμμένη ἔκει μέσα.

Τὸ ἀγόρι βρίσκεται μπροστὰ σὲ μιὰ ἄλλη θολωτὴ πόρτα, ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι σκεπασμένη μὲ μιὰ βαρειά, βελουδένια κουρτίνα.

Προχωρεῖ πάλι ἀδίστακτα πρὸς αὐτή.

Παραμερίζει τὴν κουρτίνα μ' ἔνα κίνημα τοῦ χεριοῦ του καὶ μπαίνει μέσα.

Τότε στέκει καὶ κυττάζει ὀλόγυρα, σὰν μαγεμένος.

Μ' ὅλο ποὺ εἶναι ὀλοφάνε-

ρο, πῶς ἔξακολουθει νὰ εἶναι ὑπνωτισμένος, ἢ ὡμορφιά ἐδῶ μέσα εἶναι τόσο ἀπίστευτη, τόσο ἀνυπέρβλητη, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια του γεμίζουν ἀπέραντο θαυμασμὸ καὶ κυττάζουν ἐκστατικὰ δλόγυρα..

Βρίσκεται σὲ μιὰ ἀπέραντη σπηλιά, τόσο μεγάλη, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὴν ὕπαρξί της.

Πανύψηλοι καὶ ὑποβλητικοὶ, μεγαλόπρεποι θόλοι, τὴ σκεπτάζουν κι' ὀλοῦθε ὑπάρχουν παρτέρια μὲ ὄνειρωδῆ λουλούδια, δεντρα μὲ ὑπέροχα φρούτα, λιμνούλες μὲ συντριβάνια καὶ ἀναπταυτικὰ καθίσματα, σκεπασμένα μὲ κάτι σπάνια γουναρικά.

Ἡ ἀράστη μουσικὴ ἔχει γίνει πάλι ἀπαλὴ καὶ γλυκειά κι' ἀνακατεύεται τώρα μὲ κάτι ὑπέροχες λεπτές, φωνούλες σὰν νὰ εἶναι κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, κάποια χορωδία ἀπὸ μικρούς ἀγγέλους τοῦ Παραδείσου.

Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτά, ὁ Πέτρος ἀκούει κι' ἔνα ἀπόμακρο, κρυστάλλινο, γυναικεῖο γέλιο.

Κυττάζει μιὰ στιγμὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπ' ὅπου ἀκούστηκε ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ τίποτε.

Προχωρεῖ τότε πάλι ἀνάμεσα στὰ λουλούδια.

Μὲ δυσκολία κρατιέται στὰ πόδια του.

Τὸ δυνατὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιών, κοντεύει νὰ τὸν ἀποκοιμίσῃ..

Καὶ τέλος στέκεται γιὰ μιὰ

φοράς άκόμα, κεράυνοθόλημένος...

Καθώς πιπραμερίζει κάτι πελώριους, κάτασπρους κρίνους, βλέπει μιὰ ἀπίστευτη εἰκόνα:

Μιὰ γυναίκα στέκει ἐκεὶ ἐμπρός του, ποὺ ἔχει γυρισμένη τὴν πλάτη πρὸς τὸ μέρος του.

Εἶναι υτυμένη μ' ἔναιν ὀλόισιο πράσινο χιτώνα καὶ τὰ πλούσια μαλλιά της εἶναι δεμένα μὲν μιὰ χρυσῆ κορδέλλα.

Στέκεται ἀκίνητη μπρὸς σ' ἔναν πελώριο καθρέφτη με δλόχρυση κορνίζα καὶ κυττάζει μέσα μὲν βαθειὰ προσήλωσι.

Ο Πέτρος μηχανικὰ κάνει μερικὰ θήματα ἀκόμα καὶ πάξει καὶ στέκεται δίπλα της.

"Ἄλλες φορές θὰ γούρλωνε τὰ μάτια ἀπ' τὴν ἔκπληξι, βλέποντας τὴν εἰκόνα ποὺ παρουσιάζεται μέσα σ' αὐτὸν τὸν καθρέφτη. Τώρα δύμας ἡὲν φαίνεται νὰ δίνῃ τὴν παραμικρὴ σημασίᾳ γι' αὐτήν.

Δὲν βλέπει τὸ πρόσωπό του στὸ κρύσταλλο. ὅπως θὰ συνέβαινε μὲν ὅποιονδήποτε ἄλλον καθρέφτη. Οὔτε τὸ πρόσωπο ἔκείνης τῆς ἀγνωστῆς καὶ μυστηριώδους γυναίκας.

Βλέπει μόνο μιὰ μεγάλη κι' ἀφρισμένη θάλασσα καὶ πάνω στ' ἀγριεμένο τῆς κύμα, ἔνα μεγάλο πλεούμενο, ποὺ προχωρεῖ μὲν ἀπλωμένα τὰ πανιά.

Κι' ἡ γυναίκα, σὰν νὰ ᾖντι λαμβάνεται μόλις ἔκείνη τὴν στιγμὴ τὴν παρουσία του, γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει χωρὶς τὴν παραμικρότερη ἔκπληξη καὶ τοῦ χαμογελάει μ' ἔνα

πούλο χαμόγελο.

— Καλῶς ὥρισες, ξένε!, τοῦ λέει καὶ θαρρεῖς πῶς, ἡ φωνὴ της, εἶναι ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὴν μουσικὴ ποὺ ἀκούγεται δλάγυρα.

Κι' ὁ Πέτρος ἀνοίγει τὸ στόμα του καὶ μουρμουρίζει δισυγκίνητος, σὰν νὰ μὴ συμβαίνῃ τίποτα καὶ σὰν νᾶχη συναντήσῃ κάποιο πρόσωπο, ποὺ τὸ βλέπει κάθε μέρα:

— Χαῖρε, Κίρκη!

'Ο Σάμ.... καὶ τὸ γουρουνάκι

ΜΑ ΕΧΟΜΕ ξεχάσει τὸν κακομοίρη τὸν Σάμ Σάμσον.

Τὸ κωμικὸ ἀγόρι λοιπόν, φεύγοντας κοντὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του φίλο, προχωρεῖ χωρὶς νᾶχη τὴν παραμικρὴ ιδέα για ποὺ πηγαίνει καὶ ποὺ βρίσκεται:

Μπερδεύεται μέσ' στὰ υπέροχα λουλούδια ἐκείνου τοῦ Παραδείσου καὶ περπατάει πάντα μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ δείχνει πώς εἶναι κι' αὐτὸς υπνωτισμένος.

Σ' αὐτὸν μάλιστα ἀποδεκνύεται περισσότερο αὐτὸν τὸ πρᾶγμα, γιατὶ ἐνώ βασίζει δλόκιληρες δρες, οὔτε μιὰ φορὰ δὲν φέρνει στὸ στόμα του τὰ παγουρία του μὲ τὸ γάλα, γιὰς νὰ τραβήξῃ ἔστια καὶ μιὰ νουλιά.

Καὶ ὁ Σάμ ἀκολουθεῖ δλότελα διαφορετικό... δυσμοιλόγιο, ἀπὸ κείνο ποὺ ἀκολούθησε ὁ φίλος του.

Κατεβαίνει δλο πρὸς τὸν

κατήφορό και βρίσκεται σ' εἴ-
να υπέροχο, καταγάλανο ἀ-
κρογιάλι και συνεχίζει νὰ
θεαίζῃ πλάι στὴ θάλασσα.

Στὸ τέλος ἔκει ποὺ τηγαί
νε, βρίσκει μτρεστά του ἀ-
ραγμένη μιὰ βαρκούλα. Εἶναι
δεμένη μ' ἔνα κοντὸ σχοινάκι
ἀπὸ ἔνων βράχου.

Χωρὶς κανέναν δ.σταγμὸ
τὸ ἀγόρι καὶ σὰν νὰ περίμενε
πὼς θᾶβρισκε αὐτὸ τὸ πλεού-
μενο ἔκει πέρα, δινε· ἔνων πῆ-
δο καὶ βρίσκεται μέσα.

Λύνει τὸ σχοινί.

Παίρνει τὸ ἔνα ἀτὸ τὰ δυὸ
κουπιά ποὺ βρήκονται στὴ
βάρκα καὶ στρώλιοντας μ'
εὐτὸ τὸν βράχον, τὴν κάνη νὰ
κυλήσῃ πάνω στὸ κύμα καὶ γ'
ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ὄκτη.

Κι' ὁ Σάμι εῖνος· γερός κω-
τηλάτης.

'Αρχίζει καὶ ξεμακρώνει· μὲ
γρήγορες καὶ δυνατές κουπιές
καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο κάνει
δλόκληρον τὸν γύρο ἐνὸς ἀ-
κρωτηρίου ποὺ ἀπλώνεται
σὰν πελώριο νύχι μὲς στὴ θά-
λασσα.

Πηγαίνει ἀπὸ τὴν ἄλλη με-
ριά του.

Φτάνει στὴ στεριὰ πάλι.

'Οδηγεῖ τὴ βάρκα του μέ-
σα σ' ἔνα μικρὸ φυσικὸ λιμα-
νάκι, περικυκλωμένο ἀπὸ βρά-
χια.

Τὴ δένει πάλι σ' ἔνα ἀπ'
αὐτὰ μὲ τὸ σχοινάκι της, ἀ-
φήνει τὰ κουπιά στὴ θέσι τους
καὶ πηγάδει στὴν ὄκτη.

Κι' ἀπὸ τούτη τὴν πλευρὰ
τοῦ νησιοῦ ὑπάρχει ὄργιαστι
κὴ βλάστησι καὶ τρεχούμενα
νερά.

Δὲν ὑπάρχουν ὅμως λουλού
δια καὶ δὲν ὑπάρχει ἔκεινη ἡ
ὑπέροχη εύωδιά ποὺ σὲ ζά-
λιζε καὶ σὲ μεθούσε στὸ πρό-
ηγούμενο τμῆμα του.

Ἐδῶ δὴ ἡ βλάστησι εἶναι
σκέτη προσινάδα, σὰν νὰ πρό-
κειται γιὰ βοσκότοπο.

"Οσο γιὰ τὰ νερά, δὲν εἰ-
ναι γαλάζια καὶ πεντακάθα-
ρα ἀλλὰ σχηματίζουν σὲ διά-
φορες μεριές λιμνοῦλες καὶ
καταλήγουν σὲ μιὰ μάυρη
καὶ βρώμικη λάσπη.

Κι' ὅσο καὶ γιὰ ἄρωματα ὑ-
πάρχει κεὶ πολὺ στὸν ἀέρα
ἀλλὰ εἶναι βαρὺ καὶ δυσάρε-
στο, ποὺ ἀναγκάζει τὸν Σάμι
νὰ κάνῃ ἀσχημες γκριμάτσες.

— Τί στὴν εὔχη! Σὲ χοιρο
στάσιο ἔπεσα; μουρμουρίζει
μηχανικὰ μέσ' ἀπ' τὰ δόντια
του τὸ κωμικὸ ἀγόρι; μὲ γουρ
λωμένα μάτια, ποὺ τὰ γυρίζει
ὅλογυρα, προσπαθώντας τοῦ
κάκου ν' ἀνακαλύψῃ κανένα
γουρουνάκι.

Φαίνεται ἀλοκάθαρα πὼς
μέσω σὲ μιὰ στιγμὴ ἔχει πά-
ψει νᾶναι ὑπνωτισμένος κι' ἔ-
χει ξαναβρῆ τὸν ἑαυτό του.

Πρώτη του δουλειὰ εἶναι νὰ
γλείψῃ τὰ ξεραμένα χείλια
του καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ ἔνα ἀ-
πὸ τὰ δυὸ παγούρια του καὶ
νὰ τὸ φέρη στὸ στόμα.

"Αφοῦ κλοντεύει νὰ τὸ ἀ-
δειάσῃ δλόκληρο μονορούμφι
ἀπὸ τὴ δίψα του, τελειώνει
καμμιὰ φορὰ νὰ πίνη, σκουπί-
ζει κατὰ τὴ συνήθειά του τὰ
χείλια του μὲ τὴν ἀνάστρο
φη τῆς παλάμης του, κρεμάει
τὸ παγούρι στὴ θέσι του καὶ

ξανακυττάζει έρευνητικά ξενά γύρο.

— Τί έγινε αύτός ό πήτ; μουρμουρίζει παραξενεμένος. Και πώς βρέθηκα έγώ σ' αύτό το μέρος μόνος μου; Θυμάμαι πολύ καλά πώς είχαμε θυγή κι' οί δυό μαζί σ' ένα αλλο σημείο του νησιού, που δὲν έμοιαζε καθόλου με τούτο και πού... δὲν είχε τέτοιους είδους εύωδιά! Κι' άκομη θυμάμαι πώς έκει πέρα ήταν ψήλωμα, ένω έδω βρίσκομαι στήν παραλία!

Σταυροκοπίεται.

— Δέν θάμαστε με τὰ καλά μας!, φελλίζει. Τί τοῦ ήρθε κι' έφυγε από κοντά μου; Δὲν εἴπαμε πώς θά περάσωμε μαζί τὸ Σαββατοκύρακο; Δὲν είν' έντάξει! Θά τοῦ κάνω φριχτά παράπονα!

Σωπαίνει πάλι και ξύνει με άμηχανία τὸ κούτελό του.

— Γιὰ στάσου δύως, μονο λογεῖ πάλι. 'Αφοῦ βρίσκουμε σὲ αλλο σημείο του νησιού, θὰ πή πώς δὲν έφυγε έκεινος από κοντά μου αλλά έφυγα έγώ!

Κυττάζει αλλη μιά φορά παραξενεμένος, γύρω του.

— Άλλα πώς βρέθηκα έδω πέρα; άναρωτιέται φωναχτά. Δὲν θυμάμαι νὰ περπάτησα καθόλου!

Ξαφνικά ή δάνησυχία τρυπώ γει στήν καρδιά του.

‘Αρχίζει νὰ καταλαβαίνη πώς καποιο φοβερό κι' άνεξη γητο μυστήριο τὸν τυλίγει και καθώς τὸ μυαλό του ξεκα θαρίζει σιγά - σιγά δύοσένα και περισσότερο άντιλαμβάνε

ται πώς ή ἀποουσία τοῦ φίλου του, ίσως νὰ κρύψῃ κάποιον κινδυνο γιὰ τὴ ζωή του.

— Εἶναι ἀπίστευτο, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ πώς βρέθηκα έδω πέρα!, μουγγρίζει θυμωμένος. Κι' εἶναι τερα τῶδες ποὺ δὲν ξέρω πώς χωρίσαμε μὲ τὸν Πήτ! Τὸ τελευταῖο ποὺ θυμάμαι, εἶναι ότι περπατούσαμε πλάξι-πλάξι και τοῦ ἐλεγα γιὰ κείνη τὴ μουσική ποὺ άκουγόταν στὸν άέρα... ‘Άλλα... Πού εἶναι πια ή μουσική;

Στήνει τ' αὐτί του ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτα.

— Θά μοῦ στρίψῃ τελειωτι κὰ και ὄριστικά!, δηλώνει στὸν έαυτό του. Τέτοιο πράγμα δὲν μοῦ ἔχει ξανασυμβῆ ἄλλη φορὰ ως τὰ τώρα! “Αν δὲν είχα και τὰ παγούρια γειμάτα μὲ γάλα στὴ ζώνη μου, θὰ ὄρκιζομουν πώς μὲ πῆρε κανένας δυνατὸς δέρας, και μὲ πέταξε έδω πέρα! ‘Άλλα πάνε κι' αὐτὰ τόσα κιλά!...

— Δὲν σ' ἔφερε δέρας, Σάμ! Ήρθες μόνος σου! Περπατώντας!

‘Ανατινάζεται.

Γίνεται κατάχλωμος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι.

‘Η φωνὴ ποὺ τοῦ ἔχει πῆ αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι παράξενη και λεπτή ἀλλὰ δσο κι' ἀν στρέφῃ τὸ βλέμμα του όλογυ ρα, δὲν βλέπει πουθενὰ ψυχὴ ζωντανή!

— Ποιός... ποιός μίλησε; φελλίζει. Μήπως δὲν μίλησε κανείς κι' ήταν ή φαντασία μου;

— "Οχι, Σάμ! Έγώ σου μίλησα!"

Τώρα είναι κι' αν είναι πού πάει νά παλαβώστη.

Τὰ γόνατά του ἀρχίζουν νά τρέμουν.

Προσέχοντας περισσότερο βεβαιώνεται πώς κοντά του δὲν ύπαρχει κανείς, αν έξαιρέσης ένα νεαρό γουρουνάκι, που μασουλάει κάτι φύλλα πλαΐ του, χωμένο ως τή μέση μέσα στή λάσπη.

"Ετοιμάζεται νά το βάλη στά πόδια κατατρουμαγμένος.

Δὲν είναι δειλὸς ἀλλὰ αὐτὸς τὸ φαθερὸ μυστήριο ἔχει γεμίσει τὴν ψυχή του μὲ δέος.

— "Ει! Ποῦ πάς; Στάσου! Έγώ σου μιλάω! Δὲν καταλαβαίνεις ντὶ πιά;

Τὰ μάτια τοῦ Σάμ καρφώνονται πάνω στὸ γουρουνάκι, τόσο διάπλατα ἀνογμένα, που λές ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὶς κόργχες τους καὶ θὰ πέσουν ἀπ' ἔξω.

— Ποιός... ποιός... ποιός εσύ; καταφέρνει νά πή μὲ φοβερή ὑποψία.

— "Έγώ! Νά: Έγώ!, λέει τὸ γουρουνάκι καὶ βγάζει τὸ ένα του ποδάρι μέσα ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τὸ κουνάει σὰν σημεῖο ἀναγνωρίσεως πρὸς τὸ μέρος τοῦ σαστισμένου — ἢ καλύτερα τοῦ μαρμαρωμένου 'Αμερικανόπουλου.

— "Εσύ!, φελλίζει ἴδρωμένος. Τό... τὸ γουρούνι;

— Ναι, γιατί; Κακὸ είναι;

— Μι... μιλᾶς σὰν ἄνθρωπος;

— Μιλάω μάλιστα!

— Πώς... πῶς τὰ καταφέρνεις;

— Πήγα στὸ σχολεῖο! Κι' ἐσὺ ἔκει δὲν ἔμαθες νά μιλᾶς;

— "Οχι! Μού... μούμαθες ἡ μαμά μου!, λέει δ Σάμ ἔτοιμος νά λιποθυμίσῃ.

— Τ' Ἀμερικάνικα σούμαθες ἡ μαμά σου!, λέει τὸ γουρουνάκι... γελῶντας. Τὰ Γαλλικὰ ὅμως; Ποῦ τάμαθες;

— Στό... στὸ σχολεῖο!

— Νά. Βλέπεις; Τί σου λέω; Κι' ἔμενα μ' ἔμαθε ἡ μαμά μου γουρουνίσια καὶ μετὰ πήγα στὸ σχολεῖο κι' ἔμαθα καὶ τ' ἄνθρωπινά! Νόμισες πώς ἐσύ εἶσαι πιὸ ἔξυπνος, ποὺ ἔμαθες Γαλλικά;

— Μά... μά ἔγω δὲν είμαι γουρούνι!

— "Αν τὸ λές ἀλήθεια, ἀποτελεῖς ἔξαίρεσι! Γιατί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀρχίσει νά σπανίζουν στὴν ἐποχὴ μας! Αν ἔσκακολουθήσῃ ἔτσι τὸ πρᾶγμα, σὲ λίγα χρόνια ἀκόμα, θὰ πρέπει νά βγῆ κανεὶς μὲ τὸ φανάρι, νά ψάξῃ νά βρῇ κανέναν ἄνθρωπο!

— Θά... θὰ βγῆ διογένης!, ἀποκρίνεται δ Σάμ ποὺ τάχει πιὰ ἐντελῶς χαμένα.

— Νά! Βλέπεις ποὺ σου τάλεγα; κάνει τὸ γουρουνάκι θριαμβευτικά.

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

"Ετος 1ον — Τόμος 1ος — Αρ. τεύχους 7 — Δραχ. 2
Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοάς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφ: κός Δ) ντής: Σ. 'Ανεμοδούσας. Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οίκουνωμικός Δ) ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδάσιλείου, Τσακούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

Συνδρομαὶ ἑξωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἑξωτερικοῦ:
'Ετησία ..... δραχ. 100	'Ετησία ..... Δολλάρια 4
'Εξάμηνος ..... > 55	'Εξάμηνος ..... > 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ:

Ο ΣΑΜ ... ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ !

Γέλια ἀκράτητα ἀλλὰ μαζί καὶ μυστήριο καὶ ἀγωνία.
Τὸ πιὸ γοργὸ σὲ δράσι ἀπ' ὅλα τὰ μέχρι σήμερα βιβλία
τοῦ «Βέλους». Τὸ πιὸ γεμάτο μὲ περιπέτειες ἀφάντα-
στεις! Τὸ πιὸ ἀπίστευτο σὲ ἐκπλήξεις! Καὶ στὸ τέλος ὅ-
λες οἱ ἔξηγήσεις τῶν μυστηρίων, ποὺ δὲν ἀποτελοῦν κα-
νένα... μυστήριο!

Ο ΣΑΜ ... ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ !

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΚΡΟΒΟΥΤΙ, ΦΤΑΝΕΙ ΔΑΤΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ ΤΟΥ ΤΕΡΑΣΤΙΟΥ ΑΣΠΡΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ..

ΠΕΘΑΝΕ ΓΚΙΜΛΑ, ΔΟΛΟΦΟΝΕ ΤΩΝ ΛΙΘΙΚΩΝ...

